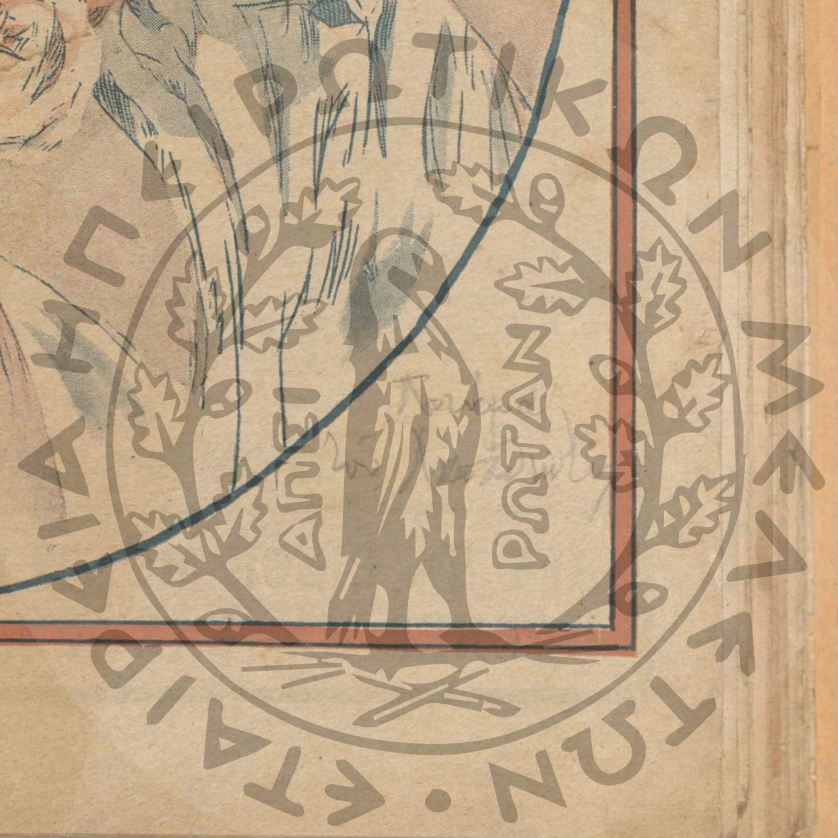

ΠΡΟΥΚΕΤΟ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : 'Οδός Λέκα 7.

Τελευταία κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”

Εσωτερικού δι' εν έτος . . . Δραχ. 100

Εξωτερικού > > > . . . Φρ. 100

Αγγλίας-Αιγύπτου > > > . . . Διρά 1

Αμερικής > > > . . . Δολλ. 4

Δωδεκάνησα Διρέτ. 80

Αι έξιμήνιοι και τριμήνιοι κατ' αναλογία.

Αι συνδρομαί δέον ν' άπαιθύνονται ως εξής

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”

Εσωτερικού δι' εν έτος 12 Βιβλία Δραχ. 180

Εξωτερικού > > > . . . 160

Γδ τεύχος τιμάται Δραχ. 2

Δημοσιεύσεις δ' στίχος δραχμαί 5

Δι' Αγγελίας Ιδιαίτεροι συμφωνία.

Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμαί 8

Το “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” πλην των συνδρομητών

του και των δι' του Γραφείου του ακολου-

μένων φύλλον διαδέχεται διά του Κεντρικού

Πρακτορείου περί τας 25.000 φύλλον ως ή

κάτωθι βεβαίωσις τούτου.

«Το Κεντρικόν Πρακτορείον “Εφημερί-

δων βεβαίωσ' ότι, ως εξάγεται εκ των επι-

σημών βιβλίων του περιόδου “Μπου-

κέτο” πωλεί εβδομαδιαίως δύο των εφ-

κοσι χιλιάδων φύλλον.

Ι. ΣΑΥΚΑΡΗΣ

Διευθυντής Κεντρικού Πρακτορείου

Προσφέρομεν 50.000 δραχμάς εκεί-

νονδισις ήθελε διαφύσει τ' άνωτέρω.

ΚΑΛΤΣΑΙ “MON CAPRICE”

Γνήσια είνε όσαι φέρουν την χρυ-

στήν μάγκαν “MON CAPRICE” επ' αὐτών.

ΣΠΥΡ. ΚΟΥΓΕΒΕΤΟΠΟΥΛΟΣ, Έρμου 102

ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΜΠΟΡΙΟΥ

3 ΦΕΙΔΙΟΥ 3

“Η μόνη εν Αθήναις καθαρώς ειδική
Σχολή των Έμπορικων Σπουδών και των
Ξένων Γλωσσών κειμένη εν θέσει κεντρι-
κωτάτη.

Διδασκαλία κατὰ τὰς νεωτέρας θεωρίας
της επιστήμης προσαρμοζομένης πρὸς τὰς
ἀπαιτήσεις της συγχρόνου εποχής.

Δίδακτρα προσιτὰ εἰς πάντας.

Έγγραφα καθ' ἑκάστην.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ-ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ ΘΑ ΚΑΜΟΥΝ ΜΟΝΟΝ

ΣΤΟΥ ΖΩΓΓΡΑΦΟΥ, ΕΡΜΟΥ 10

ΔΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΕΝΔΥΣΗ

Ο ΠΑΥΛΙΔΗΣ

46^α ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 46^α

«Μηδεις άγνοών Λογιστικήν εισίτω εις
τήν ιδιωτικήν και δημοσίαν οικονομίαν»

22ον ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 1925 - 1926

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΩΗΝ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΕΝ ΤΗ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΕΜΠΟΡ. ΣΠΟΥΔΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ “ΛΥΣΙΜΑΤΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ,”

ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ συνδυάζουσα προφορικὴν διδασκαλίαν και άτο-
μικήν εργασίαν του σπουδαστού κατὰ νεώτατον παιδαγωγικόν σύστη-
μα, χορηγούσα πτυχία 1) Στοιχειώδους Λογιστικής και 2) Ανωτέρας
Λογιστικής και πρὸς τούτοις προπαρασκευάζουσα ὑποψηφίους διά
τάς προκηρυχθισομένας εξετάσεις της Ακαδημαϊκής Λογιστικής Έ-
ταιρείας της Ελλάδος, διαγωνισμοὺς Τραπεζῶν, εξετάσεις της Ανω-
τάτης Σχολής Έμπορικῶν Σπουδῶν κλπ. δι' Ειδικῶν Φροντιστηρίων.
ΤΜΗΜΑΤΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ. ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΛΟΓΙ-
ΣΤΙΚΗΣ διὰ τούδς Έμποροῦπαλλήλους.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ κατ' οίκον διὰ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΩΣ διὰ τούδς διαμένοντας εν Έπαρχίαις.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΜΑΘΗΤΩΝ ἄρχονται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ἀπὸ 16ης Σεπτεμβρίου.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ τίθεται τῷ αὐτῷντι: Νοταρά, 68—ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ή έγγραφη συνδρομητῶν εις την Β'. Σε-
ράν Μαθημάτων Λογιστικής ἀντί δραχ. 125.

Έξεδδθησαν ήδη τὰ δύο πρώτα τεύχη α' και β'.

ἅντα δίδονται μόνον εις τούδς συνδρο-
μητάς.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΟΛΟΓΟΥΝΤΟ

ΑΙΟΛΟΥ 122

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ

Τὸ Γνωστὸν Έμπορικὸν Κατὰ

ΠΑΠΟΥΛΙΑ

‘Οδὸς Έρμου 64

παρέλαβε εσχάτως μίαν

σίαν συλλογὴν εἰδῶν πολὺν

γὰ κάθε γούστο. Κά-

Γάντια, Τσάντες—Πα-

φείγ, Κτέναι, Μανδύ-

Ποῦδραι, Κρέμμαι, Μα-

Κοῦκλαι—Παιγνίδια κα-

φορα ἄλλα φιλικὰ εἶδη.

Κάμετε μίαν ἐπίσκεψιν κα-

μείνετε ὅλες κατενθουσιασ-

ΣΗΜ. Τὸ κατὰστημα δι-

παραγγελίας ἀπὸ ὅλης τῆς

χίης τῆς ὁποίας ἐκτελεῖ τὰς

Γράψατε:

ΕΡΜΟΥ 64, ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλεῖται χάρτης δημοσιογραφικός εἰς

λους καὶ εἰς δεσμίδας διαφόρων διαστά-

Επίσης πωλοῦνται δεσμίδες διαφόρων

...μάτων Τυπογραφικοῦ χάρτου...

Πληροφορία εἰς τὰ Γραφεία τῆς διευκρ. του “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

11-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-11

ΙΔΡΥΘΕΝ

ΠΡΟΣ ΕΞΗΓΗΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚ. ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ

“Όσοι εκ των μαθητών των

των Σχολείων έχουν βιβλία

βιβλιοδετησιν, δύνανται νά τα

λυσιν εις τὰ Γραφεία και Τρ-

φεία του “Μπουκέτου,” τὸ

τὸ Βιβλιοδετικὸν τμήμα ἀν-

νει νά τὰ βιβλιοδετῇ με συ-

και καλλιτεχνίαν μοναδικήν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

6 Σεπτεμβρίου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

581

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του HUGUES LE ROUX

Ο ΤΡΥΠΗΜΕΝΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

ΤΟΝ καιρό που ήμουν διεκπεραιωτής στα γραφεία
του “Υπουργείου των Στρατιωτικών είχα ένα σύν-
τροφο στο τμήμα, κάποιον Γιάννη Βιντάλ, αρχαίον
υπάξιματικόν με κοιμένο το ζερό του μπράτσο
στον πόλεμο του Ναπολέοντος με τούς Αυστρια-
κούς... Με το δεξί του χέρι όμως έγραφε λαμπρά
και ζωγραφίζε.

“Ο Βιντάλ ήταν τύπος παλιού στρατιώτου, τί-
μιος και αγαθός. “Αν και μόλις είχε περάσει τὰ
σαράντα χρόνια τὰ μαλλιά του ήσαν αλατοπίπερο,
και τὸν φωνάζαμε μπάρμπα Βιντάλ ἀπο σεβασμό. Στο σπίτι του
στήν ὁδὸ Γκρενέλ παρέλαβε και τὴν ἀδερφή του, χήρα με τρία παι-
διά, καί έτρεφε ὅλους με το μικρό μισθὸ του και τὴν σύνταξί του
ὡς ἀπομάχου.

“Επειδὴ κατοικοῦσα στὰ περὶχωρα τοῦ Παρισιῦ πηγαίνοντο καμιά
μαστε οἱ δύο μαζί και μ' εὐχαριστοῦσε σάν μου διηγότανε καμιά
φορὰ τίς ἐκστρατεῖες του ἐπὶ Ναπολέοντος. Τὸ καλοκαίρι τὸ βράδυ σάν
έκανε ζέστη τὸν κερνούσα κατὰ ποτήρι ἀφέντι πού του άρεσε. Μία
βραδεία ἐπὶ τῆς τὸν κέρασα δύο ποτήρια και σάν σημάθηκε ἀπ' τὸ
τραπέζι ήταν στο χέρι ήμουν βέβαιος πὼς θά μου διηγηθῇ
καμιά καλὴ ἱστορία.

“Αμα ζυγώσαμε στὴ Γκρενέλ ὅπου κατοικοῦσε σταμάτησε ἀπό-
τομα μπροστά σ' ἕνα μαγαζὶ πού πουλοῦσε παλὰ στρατιωτικὰ φο-
ρέματα. “Ήταν ἕνα παλιομάγαζο και είχε στὴ βιτρίνα πιστόλια σκι-
νισμένα, μαλασκέες και μερικὸς παλῶνους μανδύας ἀξιωματικῶν
κρημασμένων.

“Ο Βιντάλ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο και μου ἔδειξε ἕνα μανδύα
ἀξιωματικοῦ τῶν Ζουάβων τοῦ Ἀλγερίου με τρία χρυσὰ γαλόνια
στο μανίκι.

Διάβασε τὸ νούμερο πούταν σκαλισμένο πάνω στὰ κουμπιά και
εἶπεν ἐνθουσιασμένος.

— Εἶπε ἀπ' τὸ σύνταγμα τῶν Ζουάβων.

Μὰ ἔσφαγα τὸ χέρι τοῦ Βιντάλ ἔμεινε ἀκίνητο ἄμα ἔπιασε τὸν
μανδύα, τὸ πρόσωπό του ἀγρίεψε, και χαμηλώνοντας τὰ μάτια του,
ἐμουρμούριζε με μίαν φωνὴ τρομαγμένη.

— Θεέ μου! μήπως ὁ μανδύας αὐτός ήτο ὁ δικός του!

“Υστερα γύρισε τὸν μανδύα ἀνάποδα και τότε εἶδα στὴ μέση
τῆς ράχης μίαν μικρὴ στρογγυλὴ τρύπα, ἀπὸ βόλι βέβαια, γιατί γύρω
το γύρω είχε μίαν μαύρη λέρα ἀπὸ αἷμα.

“Ω! “Ω! μπάρμπα Βιντάλ, εἶπα, νὰ μὴ κακὴ
πληγὴ!

Αὐτὸς περπατοῦσε γρήγορα χωρὶς ν' ἀπαντηρῇ. Μὰ
ἐγὼ γὰ νὰ νὰ τὸν βιάσω νὰ μου διηγηθῇ αὐτὴν τὴν
ἱστορία τοῦ εἶπα:

— Συνήθως οἱ λοχαγοὶ τῶν Ζουάβων πληγώνονται
μπροστά και ὀχι ἀπὸ πίσω στὴν ράχη!

“Ο Βιντάλ ἔκανε πὼς δὲν ἀκούει και δαγκάνοντας
τὸ μoustaki του μονολογοῦσε, λέγοντας:

— Πὼς αὐτὸς ὁ μανδύας ἔπεσε ἐδῶ! ἀπὸ τὸ πε-
δίον τῆς μάχης στὸ Μαλενιάνο στὴν Ἰταλία ἔως ἐδῶ
στὴν ὁδὸ τῆς Γκρενέλς; πούνε χιλιάδες μίλια μα-

κρὰ; ἔξω πὼς ἀκολουθοῦν τὸν στρατὸν πόν-
τοτε λαποδύτες πού ξεγυμνῶνουν τούς νεκροὺς
σάν τὰ κοράκια, μὰ γιατί ἀκριβῶς ὁ μανδύας
αὐτὸς βρίσκεται δύο βήματα μακριὰ ἀπ' τὸ Στρα-
τιωτικὸ Σχολεῖο ὅπου μένει τὸ σύνταγμα του, ναι
ἐκεῖνον τοῦ... Βέβαια θὰ πέρασε ἀπ' ἐδῶ και θὰ
γνώρισε τὸν μανδύα!... πού μοιάζει σάν βουκό-
λακας!

— “Αἶντε, μπάρμπα Βιντάλ, εἶπα και τοῦπιασα
τὸ μπράτσο, δὲν θὰ πάψης νὰ μιλάς μονάχος και
νὰ λές αἰνίγματα. “Επὶ τέλους πές μου τί σοῦ
θυμίζει αὐτὸς ὁ
τρυπημένος μανδύας.

“Αν δὲν τὸν κερνούσα τὰ δύο ἀφέντια δὲν θὰ μάθαινα τίποτα,
γιατί ὁ Βιντάλ μοῦρριζε μίαν ματιά δύσπιστη και σχεδὸν φοβισμένη,
μὰ ἄσφαγα ἀπεφάσισε και μου εἶπε:

— Λοιπὸν πολὺ καλά, θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία αὐτή. “Εχω
ἐμπιστοσύνη σέ σὰς γιατί ήσαστε νέος σπουδασμένος και τίμιος και
σάν τελειώσω τὴν διήγησί, νὰ μου πῆτε με τὸ χέρι στὴν καρδιά σας
ἀν βρῶσθε πὼς ἔκανα καλὰ, ὅπως σκεφθῆκα... “Απὸ πού ν' ἀρχίσω;
Πρώτα πρώτα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὸ νόμα δ' ἐκείνου γιατί
ἀκόμα, μὰ θὰ σοῦ πῶ τὸ παρατσούκλι πού του βγάλανε στὸ Σύν-
ταγμα. “Ο Δι' ὡς α μ ε γ ο ς, τὸν λέγαμε ἐτσι γιατί ήταν ἀπὸ κεί-
νους πού δὲν σάββουν ἀπ' τὰ καπνίσματα και ρουφᾶνε δώδεκα ποτη-
ράκια ὡς νὰ χτυπήση μεσημέρι τὸ ρολόγι!

“Ήταν λοχίας σὸν τέταρτο λόχο τοῦ δευτέρου συντάγματος
ὅπου ἐγὼ ήδουν τροφόμενος και βαδίζαμε πάντα πλάι πλάι. Πολὺ κα-
λὸς στρατιώτης, μὰ μεθυσάκαας, ἀγαποῦσε τούς καυγάδες και τὰ χτυπή-
ματα. Μὰ καλλήκαρι, με μάτια γαλάζια και κρὰ σάν ἀσάφι μ' ἕνα
μούτρο αὐλακωμένο, με κόκκινο γενάκι πού σάν τὰ βέλτες καταλάμ-
βανες με τὶ ὑποκείμενα εἶλες νὰ κἀνης!

“Σάν τελείωσε τὴν θητεία του ὁ λοχίας, κατατάχθηκε πάλι, πήρε
ἀνα ρουφᾶνι και ἀδεια τοῖς μέσος. Δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ με πέντε
ἐξή ἄλλους ἀκόμα νὰ κυρῇ στὰ καπνίσματα και νὰ μεθοκοπῇ. Μὰ
χτυπήσε μίαν γυναῖκα στο στομάχι και τὴν σκότωσε, οἱ δὲ σὺντάκτες
τοῦ σάσανε τὸ κεφάλι.

“Ο Δι' ασιμέντος λοχίας γιατροῦθηκε μὰ του ἔβαλανε τὰ γαλόνια
και τὸν φυλάκιανε δέκα πέντε μέρες. “Επειδὴ ήξερε γράμματα ἔα-
νᾶνε λοχίας ὑστερα ἀπὸ δέκα ὀκτὼ μήνες, γιατί ὁ λοχαγὸς τὸν
σημαδεύσε, γὰ τὴν καλλήκαρι! του σὴ μάχη τῆς Κοβούλης.

“Όταν ὁ λοχαγὸς προβιβάστηκε σὲ ταγματάρχη,
διωρίστηκε λοχαγὸς ἕνας νεὸς ἀπ' τὴν Κορσικὴ πού τὸν
λέγαμε “Βιντέλη” ήταν πολὺ σπουδασμένος, αὐστηρὸς
πὺν τιμωροῦσε σάν ἐβλεπε καμιά σκουριά στο τρι-
φέρι ή νὰ λείπει κανένα κουμπι.

“Απ' τὴν πρώτη μέρα ὁ καινούργιος λοχαγὸς δὲν
μποροῦσε νὰ χωρήνῃ τὸν διψασμένο λοχία και αὐτὸς
τὸ ἴδιο τὴν πρώτη φορὰ πού ἔλειπε ἀπ' τὸ προσκή-
τιριο τοῦ ἔβαλε ὀκτὼ μέρες περιορισμό, κι ἄμα τὸν
εἶδε στοῦπὶ δέκα πέντε μέρες φυλάκι! “Οσάκις ὁ λο-
χαγὸς τὸν τιμωροῦσε τοῦ ἔλεγε κατὰμουτρα: “ἔξω
ποιὸς εἶσαι μὰ θὰ σὲ στρώσω, φιλαράκο!” “Ο λοχίας

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ
κ. Χαρίλ. Ἀντωνίου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδη-
μοσίεωσις καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τους ἔδινε ζωγραφίες, σὰν εἶδος παιγνίδι, καὶ ἀρπαζα τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν φέρῃ νὰ βλέπουν ζωγραφικούς πίνακες· εἶχαν ἐπίσης δασκάλους σχεδιαστὲς καθὼς καὶ τῆς ὁργανικῆς καὶ φωνη-
τικῆς μουσικῆς, κλάδους, στοὺς ὁποίους ἀπὸ τὸ περισσότερο στὸ λι-
γώτερο ἐπρόκειτο.

Δὲ μοῦ δόθηκε εὐκαιρία νὰ ἰδῶ σὲ καμιά ἀπ' αὐτὲς ταλέντο
ἰδιαίτερα δυνατό· καμιά δὲ στάθηκε ἰδιοφυΐα· ἔλαβα ὅμως καὶ ἔχω
ἀκόμα τὴν ἱκανοποίησιν νὰ τὴν ἰδῶ ὅλες ἐξῆς, σοβαρὲς, μορφω-
μένες, καλὲς καὶ ἱκανὲς νὰ ἐπαρκέσουν, μὲ μίαν ἀξίαν ἐργασίας, στὲς
ἰδικὲς τοὺς ἀνάγκας καὶ σ' ἐκείνες τῶν γερόντων γονέων τους.

Ἦταν γὰρ μὲ ἐπίσης μεγάλη εὐχαρίστησιν, πού βρῆκα σὲ μίαν
ἀπ' αὐτὲς, τὴν δευτέραν, μίαν ἐξυπνάδα ὅχι κοινὴ, μίαν ἐκπληκτικὴν
ἐννοία νὰ νοιώθῃ καὶ νὰ μαθαίρῃ. Ἦταν ἐννιά ἢ δέκα χρόνων,
ὅταν ἦμαστε στὴ Ζάκυνθο. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀγνοοῦσε τὰ Γαλ-
λικά καὶ ἡ μητέρα τῆς ἀποφάσισε νὰ τὴν στείλῃ, μὲ τὴν πρωτό-
τοκην ἀδελφὴν τῆς, σ' ἕνα σχολεῖο κοριτσιῶν, πού τὸ διεύθυνε ἕνας
Γάλλος. Τὸν Ὀκτώβριον ἀρτίως τὸ α, β, γ, καὶ τὸν ἀκόλουθον Ἰού-
νιον ἐπίτευξε στὲς ἐξετάσεις τοῦ τέλους τοῦ χρόνου ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα
βραβεῖα ἐξ ἰσοῦ μὲ τρία ἄλλα κορίτσια πού σπουδάζαν τρία χρόνια
σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο.

Ἀργότερα, ὅταν ἔκανε, συντροφιά μὲ τὴν πρωτότοκην ἀδελφὴν τῆς,
μαθήματα ἀλγεβρῆς καὶ λογαρίθμων, ἀκουε σὰ νὰν τῆς μιλοῦσε
ὁ δάσκαλος γιὰ πράγματα γνωστά καὶ συχνά, ὅταν ἡ ἀδελφὴ τῆς
ζητοῦσε διασάφισιν, λάβαινε αὐτὴ τὸ λόγο καὶ ἔδινε τὴν ἐξηγήσιν
ἀντὶ τοῦ δασκάλου.

Ἐπειτα ἀκόμα, ὅταν τὸ ἀπόγειο μάζεμα τρεῖς ἢ τέσσαρες ἀπὸ
τὲς μεγαλύτερες θυγατέρες μου, γιὰ νὰ τοὺς ἐξηγήσω Ὀμηρο, ἀμα
κοιτάξαμε δυὸ ἢ τρία ἔσματα, βρέθηκε τόσο ἐξοικειωμένη μ' αὐτὸν
τόν ποιητὴ, πού σὰν παρουσιαζότανε εὐκαιρία, προσφερότανε νὰ
ἐξηγήσῃ τὸ νέο μάθημα, ἀφοῦ μόνο τὸ διαβάζῃ καὶ σκεφθῇ λίγο πρὶν.
Ἐπαιτα τότες τὸ ρόλο τοῦ ἀπλοῦ διωρυχῆ. Μ' αὐτὴ ἡ σπάνια ἐ-
ξυπνάδα δὲ στάθηκε ὠφέλιμη, ὅπως θὰ μπορούσε, γιὰτι μοῦ εἰδειναν
τὰ μέσα τῆς δώσω νὰ ἐκκολοθῇ τῆς σπουδῆς τῆς.

Τὰ κορίτσια μου λίγο ἐσύχνασαν στὰ ἔξω σχολεῖα καὶ σχεδὸν
ὅλη ἡ ἐκπαίδευσίς τους ἔγινε σὺν σπῆτι ἀπὸ μᾶς, ἀπὸ μερικὲς Ἀγ-
γλίδες παιδαγωγούς, τὲς ὁποῖες ἐπῆραμε σὺν διαστήμα πολλῶν χρό-
νων, ἢ ἀπὸ δασκάλους, πού ἐρχότανε σὺν σπῆτι.

Ἐπειτ' ἀπὸ ὁρμη σκέψιν καὶ μὲ ἐνδομυχο πεποίθησιν σ' αὐτὰ
τὰ ὠφέλιμα ἐκλέξαμε τὸ σύστημα ἐτοῦτο οἰκτικῆς διδασκαλίας.
Τὰ σχολεῖα μᾶς εἶνε ἀποτρόπαια, ἀπὸ διπλὴ ἐποψή, δασκάλων καὶ
μαθητῶν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν, ἀπὸ τοὺς πρῶτους λίγα
καλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς δευτέρους πολλὰ κακά. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμα οἱ
δάσκαλοι ἦταν κατὰλληλοι γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν τους καὶ τὰ κορίτσια
καλοαναθρεμμένα, τὰ μαθήματα σὺν σπῆτι θὰ μᾶς φαινότανε πολὺ
προτιμότερα.

Δὲν ὑπῆρχαν σὺν σπῆτι μᾶς ἰδρύματα μ' ἐσωτερικοὺς μαθητὲς ἢ
οἰκοτροφεία. Κι' ἂν ὑπῆρχαν, εἴχαμε πολὺ κακὴν ἰδέαν γι' αὐτά,
γιὰ τὴν συγκρατεῖσθαι νὰ στελεχῶν ἀπὸ τῆς πόλεως μᾶς.
Ἡ ζωὴ, πού περνοῦν σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἰδρύματα εἶναι πολὺ
διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν πραγματικὴν ζωὴ!

Εἶναι ζωὴ μοναστηρίου, ψευτικὴ ζωὴ, γιὰτι τῆς λείπουν οἱ δεσμοὶ
καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς οἰκογενείας, οἱ φυσικώτερες, οἱ ἀνθρωπινώ-
τερες, οἱ ἀγνότερες στοργῆς τῆς καρδιάς. Μπορεῖ κανεὶς ἐκεῖ μέσα
νὰ τροχᾷ τὸ μυαλό, ν' ἀποχτᾷ ὀξυδερκείαν, μοχθηρία, ὑποκρισία
κ.τ.λ., μὰ ἡ καρδιά του μένει πάντα κλειστὴ καὶ ἀεστῆ.

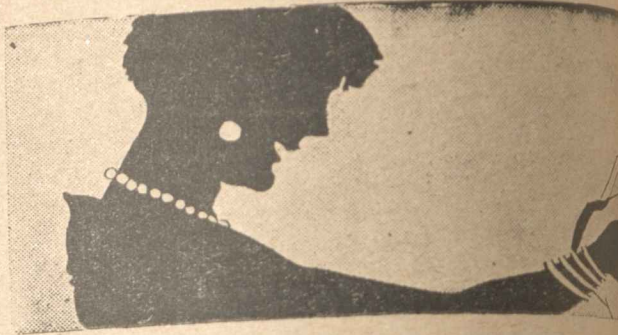
Μόνον μέσα στὴν οἰκογένειαν, τὸ ἄτομο ἀντὶ τῆς ἡλικίας, ἀ-
ναθρεφεται γιὰ τὴν οἰκογένειαν, γιὰ τὴν κοινωνίαν, γιὰ τὴν πραγ-
ματικὴν ζωὴ. Ἐκεῖ προσφέρεται τὸ παράδειγμα τῆς μητρικῆς καὶ
πατρικῆς ἀγάπης, πού ἐμπνέουν τὴν ὑλικὴν ἀγάπην καὶ ὑπακοήν·
ἐκεῖ καθέναν μυεῖται στὲς πρῶτες ἀρχὲς τῶν κοινωνικῶν σχέ-
σεων. Τὰ οἰκοτροφεία στεροῦνται ἀπ' ὅλα ἐτοῦτα· ἀναθρεφόνται
τὰ παιδιὰ σὲ μίαν κοινωνίαν πλαστὴν, ἐφήμερην, πού ἀποτελεῖται
ἀπὸ ὄντα ἀποχωρισμένα.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, λίγο χρόνον ὕστερ' ἀπὸ τὴν διακοπὴν τοῦ
«Αὐτοῦ» μου, δημοσίευσαν τὲς Καταδρόμους μου ἐξ
αἰτίας τοῦ Αὐτοῦ μου. Ἦταν μὲ εὐγενεῖαν ἱκανοποίησιν, πού
ἐπερνα ἐνάντια σ' ὅλους, ὅσοι μ' εἶχαν ἀδικήσει. Οἱ διώχτες μου,
καταδιώγοντάς με, γιὰτι τοὺς εἶπα πικρὲς ἀλήθειες, δὲν ἔχαιαν
τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξεγείρουν τὴν ἀγανάκτησίν μου ἐνάντια τους,
βάνοντας κατὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου τὴν ἠθικὴν τους ἀθλιότητα.

Τὸ νὰ λέῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν, γιὰ νὰ μιλήσῃ σὲ κυριολεξίαν,
δὲν εἶνε προσόν, ἀλλὰ μάλλον ἑλλειψὶς ἐλαττώματος. Τέτοιον
ἄτομον θεωρεῖται ἀκριβῶς ὡς προσόν.

Ἐγνώρισα τότες στὴν Κεφαλλονίαν τὸ συνταγματάρχην καὶ ὕστερα
στρατηγὸν Whittingham, ὁ ὁποῖος μὲ παρῆλθε νὰ τοῦ δώσω
γοαφτὲς μερικὲς βιογραφικὰς μου σημειώσεως καὶ γι' αὐτὸν τὲς
ἔγραψα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΕΛΛΙΝ

ΤΟΥ CAMPE

Κάνε, βαρκάρη, γλήγορα, λύσε τὸ παλαμῆδι,
ἕνας Σκωτσέζικος ἀρχηγὸς φωνάζει στὸν βαρκάρη.
Κάνε τὴν βάρκα σου πούλι, πού σιχτεῖ τὸν αἶμα
θὲ νὰ σοῦ δώσω ἕνα φλουρί, νὰ μᾶς περῶς πέρα.

— Μὲ τούτῃ τὴν κακοκαιρίαν ποὺ εἶσαι σὴ ποὺ εἶσαι
πὺν δὲν ῥηφθεῖ τὰ κύματα πούνε βουνὰ καὶ ὄρη·
— Εἰμ' ὁ Σκωτσέζικος ἀρχηγὸς μέσα στὴς ὄψεις τοῦ
καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μονιερὴ τοῦ Λόρδου Ἑλλιν.

Τρεῖς μέρες τώρα τρέχουμε, γιὰτι μᾶς κινεῖται
οἱ δὲ οἱ τοῦ πατέρα τῆς, μᾶς κινεῖται ἀπὸ
καὶ ἂν τύχῃ καὶ μᾶς φθάσουν, καὶ ἂν τύχῃ καὶ μᾶς φθά-
θῇ νὰ χυθῇ τὸ αἷμα μου στὴς λαγκαθὰς τὸ χῶμα.

Ἡβρε μὲ καβαλλάρηδες γιὰ νὰ μᾶς κινεῖται
καὶ τρέχουμε ἑξοπίσω μᾶς· ἂν τύχῃ καὶ μᾶς φθάσουν,
ποὺς τὴν γλυκεῖαν μικρούλα μου θὲ νὰ παρηγορηθῇ,
πὺν θὲ νὰ μὲ σκοτώσουν, εὐθὺς πὺν θὲ νὰ μὲ σκοτώσουν.

— Ἐτοιμος εἰμαι, ἐφώνησε ὁ τολμηρὸς βαρκάρης,
νὰ σὰς περάσω, ἀρχηγέ· θὰ πάμε σὺν σπῆτι.
Τὸ κῆνος γιὰ τὴν ὁμορφὴν γυναῖκα πὺν θὰ πάρε·
θὰ σὰς περάσω χάρισμα, δὲν θέλω τὸ φλουρί σου.

Καὶ στὴν ἐμὴν μὲν ὀρκίζομαι πὺς λίγη μόνον ὥρα
θὰ τρέμῃ τὸ πούλακι σου, θὰ κινεῖται τόσος
καὶ ἂν εἴν' τὰ κύματα βουνὰ καὶ λυσσομανῶνται,
θὰ πιάσω θέλω τὰ κουπιά καὶ θὲ νὰ σὰς γλυτώσω.

Μιλοῦσαν καὶ ἐξέσπασε προβλεῖν στὰ νερά,
ὁ σφῆνος ἀγρίων, καὶ ἐπλάκοντο μαυρίδι,
καὶ τὸ στοιχείο τῆς θάλασσας ἐμύνησε γρη.
Τὸ πρόσωπό τους χλωμῶσε, τοὺς ἤρθε ἀναισθησία.

Καὶ μὴν στυγερὴ πὺν ἀπλώθηκε πικνότερον σκοτεινὴ,
καὶ ὁ καιρὸς, πὺν ἀγρίος, φροῦσε δυνάτα
ἀρματωμένοι πάτησαν τὸ σκοτεινὸ λαγκάδι,
καὶ πέταλα ἀκινετήσανε πὺν ζήγαναν κοντά.

— Γλήγορα κάνε, γλήγορα, φωνάζει ἡ κόρη πάλι
καὶ ἂν ἀγρίος μᾶς πλάκοντο σκοτεινὸς φορονησάντων,
καλότερα ν' ἀνταμωθῶ μὲ τὴν ἀναισθησίαν
παρὰ μὲ τὸν πατέρα μου πὺν θάνε θυμωμένος.

Ἀφ' οὗ ἡ βάρκα τὴν στερεὴν τὴν κινεῖται ἀπὸ
καὶ ὀρκίζετο σὺν πάλαντος· φροῦσε τὴν λυσσομανῶν
τὴν χτυπᾷ μὲ δυνάμει καὶ μὲ μανία τόση,
πὺν μόνον, μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὴν γλυτώσῃ.

Μικρὴ ἡ βαρκούλα πάλανε μὲ θάλασσα μεγάλη,
πολὺ μικρὴ μὲ κύματα πολὺ μεγάλα καὶ ὄρη·
καὶ ὁ Λόρδος Ἑλλιν ἐφῆσε σὺν ἔρμῃ περὶ αὐτὴν
καὶ τὸν θυμὸν τοῦ ἔξασε· τὸν πῆραν τὰ δάκρυα.

Μέσ' στοῦ πελάου τὴν βοή, τὴν φοβερὴν ἀντίαν
τὴν εἶδε, τὴν ἐγνώρισε μὲ πόθο καὶ λαχρῶν·
μὲ τὸν χεῖρ ἡ ἀμύθη βοήθεια ζητοῦσε,
μὲ τ' ἄλλο τὴν ἀγάπην τῆς ἀπ' τὸν λαμὸν βροῦσαν.

— Γύρισε πίσω, κόρη μου, φωνάζει λυπημένος,
πὺν πᾶς μ' αὐτὰ τὰ κύματα, πούνε βουνὰ καὶ ὄρη·
οἱ συγχωρῶ, καὶ ὁ φίλος σου νᾶνε συγχωρημένος·
γύρισε πίσω, κόρη μου! ἀγαπητὴ μου κόρη!

Τοῦ κάκου! ἡ βάρκα τὴν στερεὴν νὰ πιάσῃ δὲν μπορεῖ
— ἐποῦσαν τὰ κύματα στοὺς βράχους· καὶ ἕνα κύμα
τοῖς ἀνέβη ἀπὸ τὸν ὄρθον, βαθὺ καὶ κρῖνον μῆκος.
Κι' ὁ γέρος στὴν ἀκρογιαλιά ὁ ἔρριψε· θορυβῶν,

[Ἀπὸ τὸ Ἑλληνικόν]

Μετάφρασις Δ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μᾶς ποιοῦνται πρὸς δρ. 5 ἐπιστολὴν
τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχε ἐκδοθῇ.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Τοῦ ΜΑΡΙΟ ΜΑΡΙΑΝΙ

ΝΑ πρόσωπο ὄχρὸ καὶ ἕνα βέλο μαῦρο καὶ κάτω
ἀπὸ τὸ μαῦρο βέλο δυὸ μάτια πὺν μαῦρα ἀπὸ τὸ
μαῦρο βελούδο, πὺν μεγάλα καὶ ἀπὸ μὴδὸ πρόσωπο.
Ἦταν ὅλο μάτια.

Μὰ τὰ μάτια δὲν κύτταζαν ποτὲ τίποτα. Κύ-
τταζαν μακρὰ, σὲ ἀπόκοσμους στοχασμούς. Καὶ
συχνὰ τὰ κρατοῦσε κλειστά. Σχεδὸν πάντα κλειστά.
Καὶ τὰ βλέφαρα κλειστά καὶ μεγάλα, μοιάζανε μὲ
δυὸ λοβούς μὴ κοχυλίων, καὶ ἡ συστάς τῶν βλε-
φαρίδων, ὡστὴ ἀπὸ ἐβρο, εἶχε μίαν τέτοια
παράξενη σκοτεινὴ ἀπόχρωσιν πὺν ἔκανε νὰ φρε-
νῶς, σὺν προενοῦσε ὀργῇ, χωρὶς αὐτὴν κανένα ῥι-
κῆς. Ἦταν δεκάξη χρόνων καὶ εἶχε φύγει
ἀπὸ τὸ μικρὸ μᾶς κόσμο, γιὰ ἕνα κόσμο ὀνειρώδων, ἐκεῖ ὅπου κα-
νένας δὲν μπορούσε, κανένας δὲν ἔξερε νὰ τὴν ἀκολουθῇ. Ἦταν
πὺν κλειστὴ ἀπὸ τὰ κλειστά τῆς βλέφαρα καὶ πὺν ἀπόμακρὸ ἀπὸ τὰ
μάτια τῆς, τὰ μάτια τὰ φρενῶν καὶ μαῦρα
σὰν μισαναιμένο κάρβουνο, πὺν πάντα
ἐκλείναν μέσα τὴν θύελλα.

Ποτὲ σχεδὸν δὲν μιλοῦσε. Καὶ τὰ λό-
για πὺν εἶπε ἦταν σταγόνες στοχασμοῦ·
διαμορφωμένες, στρογγυλές, πέφτοντας
κανονικὰ κατὰ διαλείμματα, λιγὰκι κου-
ρασμένες. Πόση κόπῃ καὶ πόση γερον-
τικὴ γαλήνη εἶχε πῆρῃ σ' ἐκείνη τὴν νύκτι!

Ἦταν ἡ τρομερὴ ὥχρη τῆς
πὺν ἔκανε χλωμὴ τὴν ζωὴν τῆς, ὅπως ἦταν
μαγεμένη. Δὲς καὶ μίαν μυστικὴν ἀρρώ-
στειαν τῆς ἐκμυζοῦσε τὸ αἷμα, λὲς καὶ μίαν
μαῦρον μάγισσαν κρυμμένην σὺν προσκεφάλῃ
τῆς ροφῶσε τὴν νύκτι τὴν πνοήν, καὶ τὴν
ζωὴν τῆς.

Ἦταν μὲ ζωὴ δίχως κίνησιν, δίχως
σάκκα καὶ νεῦρα. Ἐμοιάζε μὲ λίμνη ἡσυ-
χὴ, γαλήνη, κάτω ἀπὸ αὐτοκρατορικὸν
φεγγάρι, ὅταν τὰ νερά εἶνε ἡρεμὰ—λάδι.

Καὶ ὅμως...
Τὴν εἶπε «Μικρὸ Μυστήριον» πρὶν νὰ
γνωρίσῃ τὸ κρυμμένο μυστικὸν τῆς.
Φοροῦσε πάντα μαῦρον, ὅλο μαῦρον.

Μικρὸ Μυστήριον! ἦταν μὲ νυκτωδία
τοῦ Σπέν, μίαν σονάταν τοῦ Μότσαρ, ὁ Ἀμ-
λέως γυναικα.

Ὅταν κυττάζοντες τὴν ἀπὸ τὸ ὕψος
τῶν τριάντα μου χρόνων, τῆς εἶπε μὲ
ῥος πατρικὸν· «δυστυχισμένο πλασμα-
τάκι! ὑποφέρε· χαμογέλοσε μ' ἕνα
χαμόγελο ἐλαφρὸ, διφορούμενον. Καὶ κύ-
ταζε μακρὰ· τοὺς στοχασμούς τῆς, καὶ
τὸ μυστικὸν τῆς, μὲ τὰ μάτια τῆς θύε-
λης, τὰ μάτια τὰ μαῦρα σὰ μαῦρο βελού-
δο. Ὑστερα κλεινόντανε μὲ στὰ μεγάλα
βλέφαρά τῆς, μέσα στοὺς μὴδὸς τῶν
ματιῶν τῆς.

— Μικρὸ Μυστήριον, γιὰτι δὲ μιλᾷς
ποτέ;

— Θεέ μου!... Τί πρέπει νὰ λέω;

Μία μέρα τῆς ρώτησα:

— Σκέφθηκες ποτὲ τὴν ἀγάπην;

Μὲ φωνὴν πὺν ἔτρεμε λιγὰκι, ἐρώτησε
καὶ ἐκείνη:

— Τὴν ἀγάπην... τί εἶνε ἡ ἀγάπην;

Κι' ὕστερα κλειστικὴν πάλι μέσα στοὺς
ἀσπρὺς λοβούς τῶν μεγάλων τῆς βλέφαρων.

Ἦταν ἀπόκοσμη, ἦταν μακρὰ ἀπ' τὴν ζωὴν. Ἡ ψυχρότης τῆς
τὴν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Ἐπαιξε πολὺ καλὰ πιάνο, εἶπε
σχεδὸν πάντα Σοπέρ. Μὰ ἂν σὺν συνομιλίαν, σὲ καμιά συνά-
θροισιν, ὁποιοῦδήποτε, καὶ ἂν τὴν πλησίαζε γιὰ νὰ τῆς πῇ κατὰ μὲ
ἀστροφροσύνην, ἐκείνη ἀπαντοῦσε μὲ ἕνα χαμόγελο λήπῃ, ὀλίγον
ποῦ: «Γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ!... Μὴν λέτε ἀνοήσιες!...» ἢ «Ὡ!...
τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ!... Μὴν εἰστε καὶ σὲς ἀνόητος...» ἢ «Ὡ!...
ἔρετε, μερικὲς βλακειές, σὲ μένα δὲν κάνουν οὔτε κρῖνον, οὔτε
ἔσπῃ».

Κι' ἔπερνε ἀμέσως ἕνα τέτοιο ῥος ἀγανακτικῆς, καὶ πείσμα-
τος πὺν ἀνάγκη τὸν ἄλλον νὰ σωθῇ. Κι' ἐκείνη μὲ τὰ μάτια
χαμηλωμένα, τυλιγμένα μέσα στὴν σιωπὴν τῆς, σὺν μέσῃ σὲ σάβανον.

Ἡ μητέρα τῆς εἶπε: «πολὺ ἡσυχῇ, γιὰ τὴν ἡλικίαν τῆς, αὐτὴ
θὰ γίνῃ καλοσηρῆ».

Ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐπῆγγινε ἔξω σὲ μακρυνούς περιπάτους,
συνομιλοῦντας τὴν ἀρρωστικῇ.

Ὁ γιαννὸς ἐγέλα: «Ὁχι... πρὸς Θεοῦ. Δὲν ἔχει τίποτα... εἶνε, νὰ
λίγο ἀναιμική... μὰ τὰ κορίτσια σήμερον εἶνε ὅλα ἀναιμικά... Μὴ φοβᾷ-
σθε, στέκει καλά».

Ἐγὼ καθόμουν σὺν ἴδιον σπῆτι.

Καὶ εἶχα ἕνα παράθυρον ἀπέναντι σὺν δικῇ τῆς.

Καὶ τὰ δυὸ μᾶς παράθυρα βλέπαν σὲ μίαν αὐλὴν
σιενη, σκοτεινὴν.

Τὸ σπῆτι ἦταν παλὸν, οἱ τοῖχοι ξεθωριασμένοι,
ξεσβεστωμένοι γεμάτοι σχιμάδες.

Καθόμασθε σὺν τέταρτο πάτωμα, καὶ ὅταν κυ-
τάξαμε κάτω σὺν αὐλῇ, μᾶς φαινόταν πὺς κοιτάξαμε
σὺν βάθος πηγαδιοῦ.

Ἐγὼ ἤμουν ξενύχτης ἐκεῖνο τὸ καιρὸ. Ἐγὼ ἤμουν
πάντα ξενύχτης· γιὰτι σὺν τὴν ψυχῇ μου ὑπάρχει μόνον ἡ
νύκτι· γιὰτι σὺν τὴν ψυχῇ μου ὑπάρχουν μόνον τ' ἄστρα·
τὰ ἄστρα τὰ μακρὰ πὺν ποτὲ δὲν μοῦθιαναν κακὸν, ἡ
νύκτι ἡ σιωπηλὴ πὺν μοῦ δίνει τὴν μοναξιά καὶ τὴν
ἀγάπην, τὲς δυὸ μόνες ὁμορφιές τῆς ζωῆς.

Μία νύκτι μοῦ φάνηκε πὺς ἀκούσα θόρυβον ἔξω σὺν αὐλῇ.

Ἦταν ἀργά. Ἦσαν τρεῖς μετὰ τὰ με-
σάνυχτα...

Κύτταξα μέσα τὲς γρίλιες τὲς κλειστές·
μὲ τὴν λάμπα, μέσα σὺν καμαρᾷ μου ὀρυ-
στικῇ.

Στὴν αὐλὴν ἔφευγε ἀπὸ καιρὸ, σὲ καιρὸ
μὴ ἀδύνατη ἀκτίαν Σελήνης, γιὰτι ἡ σε-
λήνην ταξίδευε ἀνάμεσα ἀπὸ βουνὰ συν-
νέφων καὶ κύτταζε τὸν κόσμο μέσα ἀπὸ
τὲς σχιμάδες.

Κύτταξα τὴν αὐλὴν μέσα ἀπὸ τὲς γρίλιες
τὲς κλειστές. Μία σκιά σαρκώδους σὺν
ἄβυσσῳ. Δυὸ παράθυρα ἦσαν ἀνοιχτά.

Δυὸ παράθυρα σὺν αὐλῇ· τὸ ἕνα
ἐνὸς φοιτητῆς Νομικῆς πὺν καθόταν
σὺν τρίτῳ πάτωμα, τὸ ἄλλο τοῦ Μικροῦ
Μυστηρίου.

Στὴν ἀρχὴ πῆγε ὁ νοῦς μου στοὺς
κλέφτες, μὰ ὅταν εἶδα, μὰ ἀκτίαν τοῦ
φεγγαριοῦ, τὸ Μικρὸ Μυστήριον νὰ σκῶβη
ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρον, μὲ τὸ πρόσωπό τῆς
πὺν χλωμὸ καὶ ἀπὸ τὸ φεγγάρι καὶ μ'
ἕνα σάλι στοὺς γυμνοὺς τῆς ὤμους, ἐν-
νόησα...

Ὁ νέος ἐκεῖνος καὶ κάτω, ἀπὸ τὸ τρίτο
πάτωμα, εἶσι σχεδὸν ὅλες τὲς νύχτες
διεκινῶντες τὴν ζωὴν του γιὰ νὰ πῇ κον-
τά τῆς. Ἐπαιξε τὴν ζωὴν του σ' ἕνα τα-
ξίδι τρομερὸ, ἐνέστιον, κρατούμενον ἀπὸ
τὰ παλὰ σίδερα τοῦ νεροσπῶλην καὶ τὲς
ἄλλες προσεχέες.

Ἐγὼ τὸν παρακολουθοῦσα σὺν τρο-
μερῷ ταξίδι τοῦ, κρατῶντας τὴν ἀνα-
πνοήν μου, ὅπως καὶ τὸ Μικρὸ Μυσ-
τήριον.

Ἄν λιγὰκι λάμβανε! Τίποτα! ἕνα κα-
τραυλισμα, ἕνα κρανίον συντριμμένο
κάτω σὺν πλάκῃς τῆς αὐλῆς, ἕνας ἔρως
πεθαμένος.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤ

Η κατηγορουμένη ήταν μία γυναίκα τριάντα περίπου χρονών, κατά την δήλωσή της αν και φαινότανε πολύ πιο μεγάλης ηλικίας. Κάποτε θα είτανε δυστυχώς, από τις ξανθές εκείνες καλλονές των οποίων η λάμψη των ματιών και η δροσιά της επιδερμίδος ευχαριστούν το βλέμμα, αδιάφορο αν τα χαρακτηριστικά είναι ακανόνιστα και το πρόσωπο δεν έχει καμιά έκφραση.

Αν και μαρμαρένη, με τα μάγουλα βαθουλωμένα, εν τούτοις η φυσιογνωμία της είχε κάποια λεπτότητα και χάρη που μαρτυρούσε την ευγένεια της ψυχής της. Χαρακτηριστική σ' αυτή τη φυσιογνωμία, ήταν η γλυκύτης.

Η Ζάν Μονκλαίρ λοιπόν — έτσι λεγότανε η νέα είχε δολοφονήσει τον έραστή της με ρεβόλβερ ενώ κοιμότανε την νύχτα. Ο έραστής της ήταν ένας εργάτης μηχανικός, πολύ επιτήδειος στην τέχνη του με καλό μερομίσθιο, αλλά δεισιπρόξενος, άποτομος, δεισιδύμος και άγιος όταν έπινε, πράγμα που γινότανε πολύ συχνά.

Αυτό φυσικά δεν είτανε το μόνο ελαφρυντικό. Η κατηγορουμένη έφερε το όνομα ενός συζύγου, τον οποίον άφισε στη Λίλλη για να ακολουθήσει τον έραστή της στο Παρίσι, ύστερα στη Γενεύη και τέλος στη Σαβοΐα.

Ο άνδρας της είτανε χαριτωμένος και πολύ συμπαθητικός.

Στην αρχή άπαντούσε λακωνικά στής ερωτήσεις του προέδρου. Όσο όμως προχωρούσε ο τόπος της ερώτησης κάποια έμφαση. Κράτησα πρακτικά αυτής της δίκες και να πάνω κάτω τι άκουσα.

— Στη Λίλλη είμεθα ήσυχoi. Ο άνδρας μου ήταν σαν όλους τους συζύγους, δε μπορώ να πω το έναντίον. Περνούσε τις καθημερινές στη δουλειά του, και την Κυριακή με τους φίλους του γλεντώντας. Δεν ενδιαφερότανε πολύ για μένα, ούτε και για το μικρό μας Τιενο. Είχα συνηθίσει πια σ' αυτή τη κατάσταση.

Είχε ένα φίλο του τον Κλώντ Λαμπάρ, ο οποίος έρχότανε συχνά στο σπίτι. Αυτός είχε υποφέρει πολύ και μόλις κατόρθωσε να σωθεί από την εκρήξη ενός μεταλλείου όπου τον νόμιζαν χαμένο. Μου διηγότανε συχνά πως έμεινε χωρίς ψωμί και σπίτια στη σκοτεινή του τρύπα μετά την εκρήξη, χαμένος ολόκληρες ημέρες. Και να σάς πω την αλήθεια, μου προκαλούσε τον οίκτο. Τον λυπόμουν. Ήθελε να ηγναίνα μαζί του, μα εγώ δε μπορούσα γιατί είχα τον άντρα μου. Δεν μπορούσα να ακολουθήσω και τους δύο. Μία μέρα μου λέγει :

— Ας φύγουμε.
— Και ο μικρός;
— Έχει τον πατέρα του.

— Α! όχι! ποτέ. Δεν θέλω να τον αφήσω. Τον άντρα μου, ναί, αλλά τον Τιενο μου ποτέ, ποτέ!

Επιχείρησε να με πείσει και επειδή δεν το κατόρθωσε μου λέγει τέλος :

— Εί! καλά, ας τον πάρουμε μαζί μας.

Συγκατανοώσα. Φύγαμε το πρωί, για να έχουμε όλη τη μέρα στη διάθεσή μας και για να μπορούσαμε να φύγουμε πριν νάμιας νιώσει ο Άντρέ Μονκλαίρ. Πήρα μερικά χρήματα δικά μου, που είχα σ' ένα συρτάρι. Είχα το δικαίωμα γιατί ήταν άτομικά μου. Ο Κλώντ ήθελε εύκολα θέσι. Καταλαβαίνετε βέβαια πως η εφημερίδες έγραψαν αρκετά γι' αυτό το ζήτημα, το διατυμπάνισαν. Μάλιστα συνάδενσαν τα άρθρα τους και με φωτογραφίες.

Την πρώτη νύχτα ο μικρός δεν ήθελε να κοιμηθώ κ'εγώ έπέμενα να τον νανουρίζω. Ο Κλώντ έκνευρίστηκε και μουπε θυμωμένα :

— Θέλεις να του δώσω ένα μπάτσο;
— Δεν τον έδειρα ποτέ, απάντησα.

Εν τούτοις επειδή έπέμενε, για να μη τον δυσαρεστήσω, έδειρα τον Τιενο. Και ο μικρούλης πριν να κλάψει με κοίταξε παράξενα. Δεν ξέρω αν είχε η αίσια αυτή η πρώτη νύχτα, αλλά ο Κλώντ, δεν μπόρεσε ποτέ να υποφέρει το μικρό. Έτσι περνούσαν οι πρώτες μέρες. Ο Κλώντ μ' άκουγε. Εξακολουθούσε να μου κάνει δώρα με τα λεπτά που του έδινα. Μα ο μικρός τον φοβότανε πάντα. Τα παιδάκια είναι σαν τα ζώα, καταλαβαίνουν εύθους ποιος τα αγαπά και ποιος τα μισεί. Έτσι ο Τιενο έφευγε μόλις έβλεπε τον Κλώντ. Αυτή η αντίπαθεια στενοχωρούσε πολύ τον Κλώντ. Πρέπει νάμιας δικαιώ. Κυνήγούσε τον μικρό για να τον πιάσει, ενώ αυτός μόλις τον έβλεπε έμπηγε δυνατώτερες φωνές και άρχινοσε τα κλάμματα.

Κάθε φορά που έλειπα απ' το σπίτι και ο Κλώντ εύρισκε μόνο τον Τιενο άρχιζε η ίδια φασαρία, το ξυλοκόπημα. Δοκίμασε τη δύναμή του, δεν είτανε δικό του παιδί και δεν ενδιαφερότανε πως θα έμεινε ήταν παιδί μου, ήταν σπλάχνο μου, και δεν μπορούσα να υποφέρω να βλέπω τα μελανά σημάδια κάθε φορά που έπείστροφα. Δεν τολμούσα πια να βγω έξω. Έμεινα μέσα με τον Τιενο ή τον έπαιζα μαζί μου όταν έβγαίνα. Τις Κυριακές ο Κλώντ ήθελε να τον αφήνουμε ολόμνοχο και να βγαίνουμε οι δύο μας, μα όταν είδε πως έπέμενα να τον παίρνω μαζί, έπαισε να περνά πια τις Κυριακές μαζί μας.

Μία μέρα μ' έστειλε να του αγοράσω καπνό. Δεν είτανε πολύ

μακριά και για λίγα λεπτά δεν φανταζόμουν πως μπορούσε να συμβεί κάτι. Στόν γυρισμό δεν ήρα κανένα, ούτε αυτόν, ούτε τον Τιενο μου.

Ρώτησα τη θυρωρή :

— Πού πήγαν και οι δύο;
— Έφυγαν με άμαξα και οι τρεις.
— Οι τρεις;
— Ναί, οι τρεις. Ο άνδρας σας (μάς νόμιζαν παντρεμένους), το παιδί και ένας άλλος άνθρωπος.

— Πού πήγαν;
— Δεν ξέρω.
Σκέφτηκα εύθους κάτι και έτρεξα στο σταθμό του Βορρά.

— Το τραίνο της Λίλλης, σάς παρακαλώ;
— Θα φύγει, σε λίγο.

Έτρεξα και βρήκα τον Κλώντ. Στεκότανε μπρός σ' ένα βαγόνι και μιλούσε με κάποιον.

— Και ο Τιενο; Πού είναι ο Τιενο μου;
— Δεν είναι εδώ.

Άνοιγα όμως την πόρτα του βαγονιού και βρήκα τον μικρού μου, που κρατούσε ένας φίλος του Κλώντ, ένας έρχατης που γινιζα απ' τη Λίλλη. Τον άρπαξα εύθους. Οι υπάλληλοι φώναζαν :

— Κατεβήτε! Κατεβήτε!

Κατέβηκα μα με τον μικρό!

Ο Κλώντ δεν μούπε τίποτε και προχωρήσαμε για το σπίτι. Εκεί τον ρώτησα.

— Γιατί τον έστειλνες στη Λίλλη;
— Θάταν καλύτερα κοντά στον πατέρα του.
— Ίσως θάταν καλύτερα κοντά στον πατέρα του, αλλά την

δεν μπορούσα ποτέ να το κάνω αυτό.

Όταν έχουν παιδιά δεν πρέπει να αφήνουν ποτέ τους άνδρες τους. Αυτή είναι η αλήθεια! Σκέπτονται και κρύβουν αναλόγως τους περιστάσεων μα το ένα είναι χειρότερο απ' το άλλο.

Αν δεν τα πάρουν μαζί, τα παιδιά μένουν, παύει χωρίς μητέρα και έπομένως χωρίς ανατροφή. Όταν πάλιν τα πάρουν μαζί, στενοχωρούν τους άλλους και γίνονται άφορη καυγάδων. Άλλα όλα αυτά τα καταλαβαίνει κανείς όταν πια είναι άργα, όταν έχει άλλαξει ζωή, άφορ έχει πεθάνει ήθικώς και ψυχρως. Απ' τη μέρα που πήρα μαζί τον Τιενο όλα πήραν ανάποδα.

Ο Κλώντ όλο και εξαγριωνότανε και έδρανε το μικρό. Και όταν εγώ έπιχειρούσα να τον σώσω, έφυγε και εγώ ξύλο. Είχα την ίδια τύχη.

Τον ύπερασπιζόμουν πολλές φορές και εν τούτοις δεν άπεράσισα να εγκαταλείψω τον Κλώντ. Άλλως να είχα εγκαταλείψει ήδη τον άνδρα μου και ο κόσμος με έπαιρνε τότε για μία γυναίκα τιποτένια. Όχι, δεν είμαι του δρόμου. Πήγαμε στη Γενεύη και καταλήξαμε εδώ, όπου μας προσέφεραν μία θέση. Οι περνούσαν η μέρες ηγναίναμε και χειρότερα. Για το Κλώντ δεν υπήρχε άλλη διασκέδασις από το να δέρνει τον μικρό.

Μ' αυτό διασκέδαζε τις ώρες της ανίας του.

Ένα βράδυ ήλθε πιο μεθυσμένος από τα συνηθμένα. Κετόυσε ένα ρεβόλβερ.

— Πρόσεχε! μούπε, είναι γεμάτο!
— Τι θα το κάνεις; ρώτησα τρομαγμένη.
— Θα ξεκαθάρσω τους λογαριασμούς «του».
— Ποιανού;
— Του Τιενο!

Έτρεξα να του άρπάξω το όπλο. Αντιστάθηκε. Και το έβαλε στο μάγουλο του μικρού. Δεν κινήθηκα, ήμουνα παγωμένη παρμένα...

Ήξερα πως μόλις κινήθω, η κινήθει το παιδί, ο Κλώντ θα ηρβούσε. Και το παιδί χωρ' να ξέρη τι συμβαίνει δεν κουνήθηκε αυτό. Φαινότανε φοβισμένο το πουλάκι μου. Έγώ έτορμα ολόκληρη δεν ήξερα τι να κάνω, όταν σε λίγο ο Κλώντ κατέβασε ήσυχα το όπλο και κοιμήθηκε.

Τότε πήρα το ρεβόλβερ που είτανε επάνω στο τραπέζι, δίπλα του. Είχα το ένα το πόδι στο ρεβόλβερ και το άλλο στο πάτωμα για να στηριχθώ. Τράβηξα από πολύ κοντά, στον κρόταφο, όπου είναι άσφαλής ο θάνατος... Δεν κινήθηκε... τελείωσε...

Όταν η κατηγορουμένη τελείωσε την άπολογία της, έφυγε το πρόσωπο στα χέρια της, σαν να μην ήθελε να ξαναδεί την άποψη εκείνη σηνή που περιέγραφα.

Την παθητική σιωπή που ακολούθησε διέκοψε ο πρόεδρος με τρώτησι :

— Και ύστερα, τί εκάματε;

Απάντησε μία φράσι που έκαμε να ανατριχιάσει από συγκίνηση ολό το άρροατήριο.

— Φίλησα τον μικρούλη μου, τον Τιενο μου, τον θνητό μου... Άλλως τε για αυτόν εργάστηκα...

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ ΤΥΧΕΡΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τα πάντα εκ της Κίνας. Τα πρώτα τραπουλόχαρτα. Οι χαρταετοί. Πώς έφευγέθησαν. Τα νευρόσπαστα. Χαριτωμένα σχετικά ανέκδοτα κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Λόγος για τα εν Εσθρία χιρτοπαίγνια έγινε για πρώτη φορά σ' ένα διάταγμα του βασιλέως Ίωάννου του Α' της Καστίλλας κατά το έτος 1287. Διά του διατάγματος αυτού άπηγορεύοντο άυστηρως τα παιχνίδια των χαρτών και των κύβων. Ο Heinechen διόγχαρζεται ότι τα χαρτιά έφευγέθησαν στη Γερμανία το 1376, ενώ αντίθετως κάποιος Άγγλος ιστορικός έδημοσίευσε λογαριασμόν του αβλαρχείου του έκτου έτους της Βασιλείας Έδουάρδου του Α' (1377), εις τον οποίον λογαριασμόν αναφέρεται και παιχνίδιον όνομαζόμενον οι «τέσσερες σηγάδες». Όπως δήποτε όμοια χαρτιά δεν μνημονεύονται εν Εσθρία προ της ΙΔ' έκαιτοναετηρίδος, ενώ εν Κίνα από του Θ' αιώνος ήσαν ήδη γνωστά.

Τα αυτοκρατορικά διατάγμ' εκδοθέντα σινικά άπομνημονεύματα των έτών 860—874 π. Χ. αναφέρουν περί της εύρέσεως των χαρτιών τα εξής :

«Ένας δικαστής Κινέζος που ζούσε επί της βασιλείας του αυτοκράτορος Υ—Isung (860—874) έκαμε μία μέρα με την έρωμένην του μία έκδρομή διά λείβων. Για να διασκεδάση δε κατά τον πλουτήν έρωμένην του έπληρε κύβους, έχαραξε επάνω τους αριθμούς και άρχισαν να παίζουν. Ο Κινέζος έραστής έδωκε στους κύβους αυτούς το όνομα της έρωμένης του, Yeh-mao hier καλουμένης, τους όνόμασε, δηλαδή «Yeh-tze» το οποίον σημαίνει «φύλλα». Κατόπιν τα φύλλα αυτά κατασκευάσθησαν από χαρτί και όνομαστήσαν «Tschirpi» δηλαδή «χρόστια φύλλα».

Κατ' άλλο σινικόν βιβλίον η έρωμένη του πρίγκιπος Ηι κατεσκεύασεν το έτος 950 π. Χ. χρυσά φύλλα με τα όποια έπαιξε μαζί του. Τέλος στα άπομνημονεύματα κάποιου συνταξίουχου υπάλληλου λέγεται οητως ότι τα χαρτιά ήσαν γνωστά από των χρόνων της δυναστείας Tang, ήτοι περίπου από του 860 μ. Χ. έτους.

Κάποιος άλλος συγγραφέυς γράφει, ότι το σημερινόν παιχνίδι των χαρτιών ήταν μέσον διασκέδασιόν, το οποίον ο αυτοκράτωρ Thai—tsu παρεχώρησε σταίς γυναίκες του, για να περνούν τας μακρές ώρας του χειμώνα και ιδίως τας νύχτας, στον γυναικωνίτη τους. Άποδεικνύεται δηλαδή πως το παιχνίδι των χαρτιών ήταν γνωστό στην Κίνα κατά την Θ' μ. Χ. έκαιτοναετηρίδα, και ότι αναμφιβόλως μετεκομήθη ά την Κίνα στην Εσθρία.

Ακόμη όμως και αυτά τα παιδικά παιχνίδια τα έφευραν οι Κινέζοι και πρώτον των χιρτομένων των παιδιών, τον τόσο κοινόν στην Εσθρία και στην Ελλάδα, Άρχικώς ο χαρταετός είχε στην Γαλλία σχήμα έλαφου και στην Γερμανία δράκοντος. Στην Κίνα πρωτοεφευρε τους χαρταετούς κατά τους χρόνους των εμφυλίων πολέμων, το 202 π. Χ. προς της εγκαθίδρυσεως της δυναστείας Han ένας Κινέζος άξιωματικός.

Κατ' άλλους όμως ο χάρτινος αέτος έφευρέθη μόλις κατά το 550 μ. Χ. κατά την πολιορκίαν φρουρίου τινός παρα του Hao-King. Ο έντός του φρουρίου κλεισμένος Kien wei, όστις κατόπιν έγενεν αυτοκράτωρ, ύμωσε, λέγον, χάρτινον αέτον, στον όποιο είχε δώσει μακράν έπιστολήν, διά της οποίας άνήγγελλεν στους φίλους του την δεινήν του κατάστασι.

Στην Κίνα και σήμερα ακόμη κατά το έαρ ύψώνουν χαρταετούς χρωματιστούς, με διάφορα σχήματα. Ένεκα δέ του ήζου, τον όποτον ως εκ των ύελνων και σιδηρών κροταλίων εκπέμπουν, αυτά όνομαζονται «άρτες του άέρος».

Και τα νευρόσπαστα όμως, οι γνωστές μαριονέτες, είναι άρχαιότατη Κινέζικη θεατρική διασκέδασις. Επί της βασιλείας του Muh Τζοσε κάποιος όνόματι Ven-sye, όστις κατεσκεύαζε χορευόντα και άδοντα νευρόσπαστα μεγάλα σαν ανθρώπους. Μία ήμερα σ' ένα απ' τους χορούς αυτούς των νευροσπάσεων βρισκόταν και ο Βασιλεύς με τας γυναίκες του. Τα νευρόσπαστα άρχισαν τότε να ριχνοιν βλέμματα έρωτικά επί των γυναικών του Άνακτος. Όργισθείς διά τουτο ο βασιλεύς διέταξε ν' άποκεφαλίσουν άμέσως τον Ven-sye. Αυτός όμως θέλοντας ν' άδειξή τον βασιλέα, ότι τα νευρόσπαστα είναι από ξύλο μ' όχι ζωντανά, έσπασε ένα μπροστά του κ' έτσι έτώθηκε.

Κατ' άλλο πάλιν σινικόν βιβλίον το νευρόσπαστον είναι έφευρέσις του έτους 262 π. Χ. όποτε ο αυτοκράτωρ Kotsu έπολιορκείτο εν τη πόλει Ping υπό της γυναικός του Βασιλέως Μοντούν, όνομαζομένης Oh. Ένας απ' τους συμβούλους του πολιορκουμένου αυτοκράτορος, όστις έγνώριζε την μανιώδη ζηλοτυπία της πολιορκητριας, κατεσκεύασε μία όμοια ζύλινη κοίβλα έχουσαν άνάστησι γυναικός, και διά κρυφίων έλατηρίων την έκαμε και έχόρευεν επί των τοίχων της πόλεως. Η ζηλοτυπος πολιορκητρια, έλαβούσα την κοίβλαν ως γυναίκαν ζώσαν, και φροβουμένη μη ο σεβαστός σύζυγός της κυρνευμένης της πόλεως άρπάσει κατά την έφοδον την όμοιαν νεάνια και φύγει μετ' αυτής, διέταξεν ολόκληρον τον στρατόν της ν' άπέλθη, λύσασα την πολιορκίαν.

Δεν υπάρχει λοιπόν άμφιβολία ότι και τα νευρόσπαστα ήσαν εν Κίνα άρχαιότατο παιχνίδι, το οποίον κατό πάσαν πιθανότητα εκείθεν μετεφέρθη στην Εσθρία.

Σήμερον υπάρχουν στην Κίνα δύο ειδών νευρόσπαστα, τα μεν ξύλινα κινούμενα διά κλωστών, τα δε δερμάτινα διά της χειρός. Τα δεύτερα λέγονται «του σάκκου», επειδή παλαιά ο νινών αυτά διά να μη άπασχολή την προσοχήν των θεατών έσκέπαζε την κεφαλήν του διά λινού σάκκου.

Ο Παλαιός

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΤΙΡΙΚΑ

Ζαγάρια και τσακάλια και κοκκόροι,
σηκωτοι κάθε τόσο στο ποδάρι,
μόρθηδες, λοβοτοροι, άρσοι, λιμοκοντόροι.

Στόν άφέντη χαρά που τους λαναόρει!
Και ποιά είναι τα σωστά, ποιά τα μέγιστα
που την όρμη τους δίνουν και τη χάρη;

Προδότες οι Τρικοπήδες, Κρεμάλα!
Κ' οι Ψυχάρηδες; Γιούγα! Πληρωμένοι.
Να ή 'Ελλάδα! Άρσενιώτισσα δασκάλα,

με λογιώτατους παραγεμισμένην.
Κι' ο Ρωμιός; Άφείρι! Μναλό; Κονκούσι.
Από τον καφετέ στην Πόλη μπαίνει,

του παργίλι κρατώντας το μαρκούτι.

[Καιμιο της Αιμονόδαλασσας]

Κωστής Παλαμάς

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

'Απ' την καρδιά σου ή μ'τι ήσ'ν βγαίνει μυστική
μ'εσ' ή την καρδιά μου σταματά γιατί σε β'ρίσκει εκεί.
Και το χαμογέλο απ' αυτά τα γέλια τα 'δικά σου
περνάει από τα γέλια μου και β'ρίσκει τ' όμοιά σου.

II

'Στόν κήπο τριανταφυλλιά όδοστειφανωμένη
Κάθε πρωί την χαίρεται μ'εσ' ή τη δροσιά λουμένη.
'Επ'ηγε χθές αήνη-αήνη τα βόδα να μετρήσει
και έσκυψε την κεφαλή ν'α τα χαμογεύματα
και άδεια έσμίκανε δύο άδελφωμένα
το βόδο και τα γέλια της-και τότε πια ένωμένα
τόσο πολύ έταίριασαν το μύθο μ' ή πνοή της
που έ'χασ' ή τριανταφυλλιά που ήταν το παιδί της.

III

Στενάζεις και ό στεναγμός 'στα δυό σου γέλια μοιάζει
σαν καταγιά που ήμωρη τα λούλουδα σκαπάζει.
Βγαίνει ό ήλιος μ'α πνοή κ' ή καταγιά δαίναται,
προβάλλει ένα χαμόγελο κ' ό στεναγμός σκοραίνεται.

Γ' Ιωάννης Πολέμης

ΟΝΕΙΡΑ

Είδα τ' όστέρια τ' ουρανού που τρέμανε λαχταριστά
και μ'εσ' ή το χ'ος έλαμπα το εν' απ' τ' άλλο χαριστά,
εθαύμασα τη λήνη των εθαύμασα το φως των
και ήθελα για μ'α στιγμή να ήμουν άδελφός των.
Μα είδα τ'ι ματάκια σου και είπα μυστικά :
τίποτα της γης φανταζομαι και λάμπουν πεύο γυνά.

'Α! πόσα φέρνει μ'α στιγμή, μ'α όσα πόσα φέρνει...
χωρίς να θέλη κάποτε την κεφαλή της γ'νοσει,
και δίχως να το σ'εχασθ'η τυχαίνει να γινιστ'ήσουν
τα όλογαυτά της τα μαλλιά και 'λ'γο ν' άκουμπήσουν
'ς το μ'ανούλι μου άκακα-σηκώνει το κεφάλι
και φέρνει και εαυτάχεται και εαυταφύγει πάλι,
περνάει όσα όστερα, την γάνω απ' το πλεονό μου,
μα τα μαλλιά της πάντοτε νοιώθω 'ς το μ'ανούλι μου

Ι. Κ. Π...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

'Εμ' άστρο χθές έποβάλε ψηλά 'ς τον ουρανό
καί, σ'άν να με κατέλαβε κ' εκείνο πως πονώ,
ληπτήθηκε και σκέπασε τη λάμψη του εσθ'ής...
'Αστέρι σ'ν, άγάπη μου, δεν θα με ληπτήθης;

Γ. Πολέμης

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι πυροβολισμοί εξακολουθούσαν να εν τω μεταξύ. Τώρα έπυροβολο ο δ' ούσαν και πολλοί από τους ναύτας μας, πράγμα που ανά γ κ α σ ε τους ά γ ν ω στους της σχέδιας να πάψουν σιγά-σιγά να πυροβολούν. Δεν υπήρχαν αμφοβόλια πώς ήθελαν να ξεφύγουν, αν τιληφθέντες, ότι ήταν ά δυνατό να τ'α βγάλουν πέρα μαζί μας. Τό κατόρθωσαν μάλιστα όχι με πολλή δυσκολία λόγω τού πυκνού σκότους.

Όταν ή ήσυχία απλώθηκε πάλι γύρω μας ό Βάν Έλοιγγ ρώτησε τόν πλοίαρχο τι φρονεί για τό άπρόοπτο αυτό.

Φαντάζομαι πως θα ήσαν νυχτοκλέπται τού ποταμού, ειπεν ό πλοίαρχος...

Έξαφνα όμως εκούνησε με δισταγμό τό κεφάλι του και πρόσθεσε :

Δέν εινε όμως δυνατόν νά ήσαν νυχτοκλέπται. Γιατί νά μάς ρίξουν επάνω μας μιά δολόκληρη βάρκα ; Κάτι άλλο θα συμβαίνει.

— Τι έννοείτε ;

Δέν ξέρω τίποτε. Εινε μυστήριο. Πάντως ή αλήθεια εινε πως την επαθαν. Η βάρκα πού μάς έριξαν επάνω μας έγινε κομμάτια και βούλιαξε. Ίσως μάλιστα νά έτραυματίσαμε και κανένα από αυτούς, με τούς πυροβολισμούς πού ρίξαμε...

Τό γεγονός ότι ό πλοίαρχος δέν ύποψιάστηκε τίποτε, ευχαρίστησε τόν καθηγητήν.

Κατεβήκαμε άμέσως κατόπιν στόν θάλαμο πού εύρίσκοντο ό "Αρχερ με τή Μίνα και τούς πληροφόρησαμε πως έτελείωσε ή περιπέτεια αυτή.

Ό Βάν Έλοιγγ έπλησίασε τήν κ. "Αρχερ και τής ειπε :

— Κυρία εινε ώρα νά κοιμηήτε. Προηγούμενος όμως έπιτρέψατέ μου νά σάς ύπνωτίσω για λίγα λεπτά. Θά μάς δώσετε ίσως πληροφορίας, αί όποιαι μάς χρειάζονται άπαραιτήτως...

Ό Βάν Έλοιγγ ύπνωτίσεν εκ νέου τήν Μίνα, αλλά δέν διεφωτίσθημεν και πολύ άπ' όσα μάς ειπε. Όταν ό κόμης τήν ήρώτησε πού εύρίσκεται αυτή άπήντησε :

— Έπί τού καταστρώματος.

Ό καθηγητής έμεινε κατάπληκτος. Έθαύμασε τήν θρασύτητα τού κόμης, όστις έξήρχετο τήν νύκτα τού κιβωτίου τού και έπεριπατούσεν επί τού πλοίου.

— Αρχεί νά προσφάσουμε, μάς ειπε τέλος, πριν ό σάτανάς αυτός πνίξη τούς ναύτας τού πλοίου επί τού όποιου έπιβαίνει...

Εξακολουθήσαμε χωρίς κανένα άπρόοπτον τόν πλοϊόν μας. Είς τόν πρώτον λιμένα εις τόν όποιον άγκυροβόλησαμεν ό καθηγητής έλαβε τηλεγράφημα από τόν έν Λονδίνο άντιπρόσωπόν του. Διά τού τηλεγραφήματος αυτό έλδοποιούμεθα, ότι τό κιβώτιον με τόν κόμητα θά τό έξεφορτώσαν στήν Βάρνα. Τό πλοϊόν επί τού όποιου έφορτώθη τό κιβώτιον έφερε τό όνομα "Τσαρίνα Αικατερίνη". Είς τήν Βάρναν θά παραλάμβανε τό κιβώτιον και θά έφρόντιζε νά τό στείλη όπου πρέπει κάποιος Ρίστις...

Όλα αυτά ήσαν διαφωτιστικώτατα και έμείναμεν ευχαριστημένοι. Κατά τόν πλοϊόν ό Βάν Έλοιγγ είχε μίαν πολύ καλήν έμπνευσιν. Μας έπρότεινε νά άφήσουμε τό πλοϊόν και νά μεταβώμεν διά ξηράς εις Βάρναν.

— Τό έσέφθηκα αυτό, κατόπιν τού τηλεγραφήματος πού έλαβα. Αν ακολουθήσουμε τόν δρόμον αυτόν θά φθάσουμε στήν Βάρναν πρό της "Τσαρίνας Αικατερίνης", επί της όποιας εύρίσκεται ό κόμης. Κανείς δέν έφερε αντίρρησην σ' αυτό. Απεναντίας ευχαριστήθηκαν πολύ, γιατί έννοήσαμε πως ό κόμης δέν θά μάς διέφευγε.

Εξημερμάτα της επομένης.— Έπλέαμεν ήσυχά, χωρίς νά μάς συμβή τίποτε. Δυστυχώς περί τό μεσονύκτιον ή κ. Μίνα έδειξε σημειατομερώς άνησυχίας. Έξήτησε νά ιδή τόν καθηγητήν ή όποιος έφθασε άμέσως. Μόλις τήν είδε ώχράν και τρέμουσαν, έκίνησε κοντά της και τήν ρώτησε τι της συμβαίνει.

— Αισθάνομαι, πως θ' άποθάνω ! ειπε και άρχισε νά κλάει σπαρακτικά.

Τά μάτια μας έβούρκωσαν πρό τού θεάματος αυτού.

Ό καθηγητής προσπάθησε νά τήν παρηγορήσει μά στάθηκε άδύνατον. Η άτυχής κυρία έτρεμεν δολόκληρη. Τά χέρια της ήσαν παγωμένα.

— Σ' ένοχλεί τίποτε, κόρη μου ; Τήν ρώτησε με καλωσύνην ό Βάν Έλοιγγ.

— Ναι, ειπε. Τό στίγμα πού μου έκαμεν "Εκείνος" στόν λαιμό με πονεί φοικτά. Έχω στήν ψυχή μου τήν φρίκην και τό φόβο τού θανάτου. Θ' άποθάνω !...

Πραγματικώς ή κ. "Αρχερ ήτο εις κακήν κατάστασιν, χωρίς ν' γνωρίζουμε πόθεν προήλθεν αυτό.

Έξαφνα μάς εκύτταξε όλους καλά-καλά, με τά δακρυοσπινθίδια της μάτια και μάς ειπε :

— Θέλω νά μου όρκισθήτε και πρώτος σεις, κ. καθηγητά, ότι αν άποθάνω θά κάμετε και γιά μένα, ότι εκάματε και γιά τήν δυστυχισμένη Λουκία. Είμαι μολυσμένη, τό γνωρίζω. Γι' αυτό εις ικετεύω νά μή μ' άφήσετε στό έλεος τού Θεού. Εινε φρικτή βλαβή νά μου άποκόψετε τήν κεφαλήν και νά μου διατρυπήσετε τήν καρδιάν, αλλά πρέπει νά γίνη...

Δέν ήξεύραμε τι νά άπαντήσουμεν. Πρώτος όμως ό Βάν Έλοιγγ τής όρκίστηκε πως έν περιπτώσει θανάτου θά εκτελούσεν ό όρκος επί τού πτώματός της, ότι ζητούσε.

Τόν ίδιον όρκον έδώσαμεν όλοι μας και αυτός ό σύγγος της Μίνας ό όποιος εύρίσκετο σ' άπερίγραπτη άπελπισία.

Εντύπως ή νύκτα παρήλε χωρίς νά συμβή τίποτε τό έκπαικτο. Έξω ξεμερώνει πλέον.

Ό Θεός νά λυπηθή τήν δυστυχισμένην κυρία.

Ημερολόγιον τού "Ιωνάθαν" Αρχερ

Βάρνα, 9 Οκτωβρίου 10.— Ακολουθήσαμεν τό σχέδιον τού καθηγητού κ' έφθάσαμε στήν Βάρνα. Η Μίνα εινε έντελώς καλή πλέον. Κατελύσαμεν στό ξενοδοχείον ή "Οδησσός" και περιμένουμε νά φθάση τό πλοϊόν επί τού όποιου έπιβαίνει ό κόμης.

Κάθε νύκτα πλέον ό Βάν Έλοιγγ ύπνωτίζει τήν Μίνα. Κα αυτή άπαντά στερεοτύπως :

— Δέν βλέπω τίποτε.

— Απολύτως τίποτε ;

— Όχι. Εινε όλα σκοτεινά γύρω μου.

Χθές τήν νύκτα προσέθεσε τήν ώρα πού ήτο ύπνωτισμένη κα τά εξής :

— Ακούω τήν θάλασσα νά βροντά ! Πανιά, σχοινιά, καύρα τρίζουν άπ' τόν άνεμο. Η τρικυμία εινε τρομερή, τά κύματα πηδούν επί τού πλοίου και σπυλιάζουν !

Απ' όλα αυτά άντιλαμβανόμεθα πως ή "Τσαρίνα Αικατερίνη" βρισκεται άκόμη στό πέλαγος πλεύουσα προς τήν Βάρναν.

Αύριο τό πρωί θά έπισκεφθώμεν τόν έδώ ύποκείμενον μας κα θά συνεννοηθώμεν μαζί του, δι' ότι πρόκειται νά κάμεται. Επει τήν γνώμην τού καθηγητού πρέπει ν' άνέλθωμεν επί τού πλοίου και νά συλλάβωμεν τόν κόμητα έντός τού κιβωτίου τού έφ' όντι εινε ήμερα.

9 Οκτωβρίου 16.— Η "Τσαρίνα Αικατερίνη" δέν έφάνηκε άκόμη. Η Μίνα ύπνωτισμένη λέγει τά ίδια λόγια. Άρα τό πλοϊόν συνεχίζει τόν πλοϊόν του.

Ετηλεγραφήσαμεν έν τώ μεταξύ στήν Κωνσταντινούπολιν κα μάς είδοποιήσουν άμέσως τηλεγραφικώς, μόλις τό πλοϊόν επί τού όποιου έπιβαίνει ό κόμης περάσει τά στενά τών Δαρδανελίων κα φθάσει εκεί.

9 Οκτωβρίου 17.— Ό "Αρθούρος Γόλδαμυγ συνεννοήθη με τόν άρχά της Βάρνας γιά τό ζήτημα τού άνοιγματος τού κιβωτίου τού κόμης, μόλις τό πλοϊόν φθάσει στό λιμάνι. Αί άρχαί τού τό έπ' ετρεψαν, άνέλαβε δε νά τό κάμψ, άδιαφορών γιά τόν κίνδυνον τής ζωής του. Αν συλλάβωμεν τόν κόμητα ήμεραν έντός τού κιβωτίου του, θά τό άποκόψωμεν τήν κεφαλήν και θά τό διατρυπήσωμεν διά πυρακτωμένης σφήνας τήν καρδιάν. Ό Βάν Έλοιγγ βεβαιώνει ότι μόλις γίνουν αυτά τό σωμα τού κόμης θά καταστειν τέφραν...

(Ακολουθεί)

Χαράς Εὐαγγέλια !... Κατόπιν έπιμόνων ένεργειών κα μεσφ τών διεθνών βιβλιόπωλειών "Ελευθερουδάκη και Κότση" έφμαν, έλαβαμε άπό τόν Λονδίνο τέσσαρα περίφημα έργα τού Μπράμ Στούκερ, τού συγγραφέως τού "Καπετάν Βρυκολάκας".

Τά "ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ", τήν "ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝ", τόν "ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΡΜΕΝΟΝ", καί τό "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ", δημοσιευθόν στήν σειρά μόλις τελειώσει ό "Καπετάν Βρυκολάκας".

Ετοιμασθήτε λοιπόν νά τά άπολαύσετε !...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Περίληψις προηγούμενων)

"Ένας γάλλος εύγενής φθάνει μετεμφισμένος με τόν άκόλουθό του Λαντρώ στό πανδοχείο τού "Ισπανικού χωριού "Αγγρέδα, ζητώντας ν' άνακαλύψη τόν κύριο τού Δόν Διέου, άνθρώπου τρομερού και μυστηριώδους. Στόν κύριο αυτόν έχουν άπαράγει κ'έχουν κλείσει τήν πεντάμορφη σενοντρίνα Δολόρα, τήν όποιαν ό Γάλλος κόμης έγνώρισε και άγάπησε τρελλά στή Μαδρίτη, όποσχεθείς σ' αυτήν προστασίαν κατά τών καταχθονίων οργών τού Δόν Διέου.

Μέσα στό ξενοδοχείον τού Τρουξίλλου, άνθρώπου ύπούλου, κακούργου, ό κόμης διηγείται στόν Λαντρώ τά της γνωριμίας του με τήν Δολόραν και πως ό Δόν Διέος, όστις έπίσης ενδιαφέρετο γι' αυτήν, έθεσε εις κίνησιν έναντιόν του άνθρώπου και διαβολικάς δυνάμεις γιά νά τόν έξοντώσει.

Κατόπιν γενομένης συζήτησεως περί τού ξενοδόχου, στό πρόσσωπον τού όποιου ό κόμης άναγνώρισε ένα τών τεσσάρων δολοφόνων οί όποιοι τού είχαν έπιτεθή και τόν έπληγωσαν βαρέα στή Μαδρίτη, τόν προσκαλούν εις τό δωμάτιον διά νά τόν φανέρουν. Τού ζητούν κατ' άρχάς πληροφορίας περί της Στεφανίνης, ύπερκόρης τού Δον Διέου και συζύγου τού Τρουξίλλου, αλλ' έμπίστον τού κόμης, διά τήν όποιαν ό τελευταίος λέγει στόν ξενοδόχον ότι εινε άναδεξιμιά του. Ό Τρουξίλλος τούς πιστεύει και άναλαμβάνει νά τούς εισαγάγη στόν κύριον. Κατά τήν συζήτησιν όμως τού κόμης με τήν Στεφανίνη, ό Τρουξίλλος άντιλαμβάνεται τήν μεταμύρσην του, τόν ύποψιάζεται ως έραστήν της συζύγου του και ζητεί νά τόν άποκαλύψη Τέλος ό κόμης άποκαλύπτεται, αλλά, τή μεσολαβήσει της Στεφανίνης, άποτρέπεται προσωρινώς ό κίνδυνος της άποκαλύψεως εκ μέρους τού Τρουξίλλου, ό όποιος τόν παρουσιάζει εις τήν Δολόραν και εις τόν δειόν της δόν Παραβεδράν.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μπαρό ! Μόνο με αίμα μπορεί νά θεραπευή κανείς τούς τρελλούς αυτούς πού γυρεύουν τήν άνεξαρτησία τους.

— Και όμως αυτοί δέν έννοούν νά θεραπευθώσιν.

Ό δόν "Αντώνιο ύψωσε τούς ώμους του :

— Πριν περάσει λίγος καιρός, κύριε Κορνίλιε, οί συμπατριώται σας θά θεραπευθώσιν όριστικά.

— Με ποιό μέσον ;

— Με τήν "Αγιοτάτην "Ιερών "Εξέτασιν.

— Ίερά "Εξέτασις !... Η "Ιερά "Εξέτασις στή Φλάνδρα ! φώναξε ό κόμης. Μά τό Θεός...

Συγκρατήθηκε όμως και συνέχισε με ήρεμη φωνή :

— Ό Θεός νά εισακούσθ τήν "Εξοχήν σας.

— Και σεις λοιπόν ειστε ύπερ της μεγάλης ιδέας ; ειπε ό Παραβεδράς.

— Αί, μά τί γνώμη μπορώ νά έχω έχω ένας έμμορος.

— Βέβαια, βέβαια ! ειστε χριστολογός, νομίζω.

Ό κόμης ύπεκλήθη χωρίς ν' άπαντήσθ.

— Καί πότε άναχωρείτε ;

— Αύριο πολύ πρωί.

— Κόρμα ! ειπε ό δόν "Αντώνιο λυπημένος. Κι' άκόμη κρίμα πού δέν έφέρατε μαζί σας έδώ μερικά από τά κοσμήματα σας ; θά ευχαριστούσε αυτό πολύ τήν άνεψιμιά μου και θά μου παρείχε τήν ευκαιρία νά τής προσφέρω τά γαμήλια δώρα της.

— Η δεσποινίς παντρεύεται ; έρώτησε ό κόμης ύποκρινόμενος προς τό μέρος της Δολόρας, χωρίς όμως νά τολμά νά τήν άντιγράσει κατά πρόσωπον.

— Μετά τριανταεξή ώρας ό γάμος της θά έχει γίνη, άπάντησε ό γέρος εύγενής. Καί βλέπετε ; έπρόσθεσε με ειρωνία, ότι τίποτε γι' αυτή δέν εινε πού έπιθυμητό από τά κοσμήματα. Δέστε τη με πόση προσοχή σας άκούει.

— Καί σι' αλήθεια ή νέα σκυμμένη προς τό έμπρός άκουγε, αλλά συγχρόνως και μ' άλλόκοτη ταραχή τήν είχε καταλάβει.

Από τήν άρχή της συνομιλίας ή Δολόρα είχαν άνασχετησει άκούγοντας τή φωνή τού ψευδοχρυσόχοου. Η όμοιότης αυτή της έραστώς. Δέκοντε άμέσως τή συνομιλία του με τό γέρο εύγενή, φωνή τήν έθελε και τήν έκανε νά ύποψη. Έκλεινε μάλιστα και τά μάτια της γιά τήν νά άπολαύσθ καλλίτερα και τότε ή πλάνη της γινότανε τόσο αληθινή, ώστε είταν έτοιμη ν' άνακηδήσθ φωνάζοντας : "Αυτός εινε !"

Ο Έξαδελφος τού Διαβόλου

Ό Τρουξίλλος πρώτος άντελήφθη αυτή τήν ταραχή και φοβήθηκε ένδεχομένη άναγνώρισιν τού κόμης υπό της Δολόρας. Γι' αυτό τόν έπλησίασε και τού έμψύχισε σιγά-σιγά :

— Φευγάτε μαζί. Η θέσις σας ειν' επικίνδυνος.

Τότε και ό κόμης άρχισε νά έννοή τή θέση της νέας. Αλλά ή έρωτική του παραφορά τού στεροϋσε τή δύναμη και τόν έμπόδιζε νά έπιβληθή στόν έαυτό του και νά φύγη. Ηθελε νά έπιβραδύνη τήν άναχώρησή του.

— Αφού τό θέλετε, εύγενέστατε, ειπε στόν Παραβεδρά, μπορώ νά σάς δείξω μερικά από τά κοσμήματά μου.

— Τά έχετε μαζί σας ; έρώτησε ζωηρά εκείνος.

— Όχι, έξοχότατε. Τά έχει ό άκόλουθός μου πού με περιμένει έξω από τόν κύριον.

— Μπαρό ! ειπε ό γέρος. Στείλτε νά τόν φωνάξετε.

Ό Τρουξίλλος δάγκωσε τά χείλη του και ειπε :

— Εινε πολύ άργά, έξοχότατε, και γνωρίζετε ότι ό Δόν Διέ άπαγορεύει...

— Α ! διέκρινε άπότομα ό δόν "Αντώνιο, είσαι πολύ άστείος, Τρουξίλλε, νά θέλεις νά μιλάς όταν είμαι έχω έδώ...πήγαινε νά τόν φωνάξεις, Λαζαρίλλε !

Οί ύπηρέτες έφήρσαν τούς μοχλούς της τρομερής εκίνησης πόρτας, ή όποια άνοιξε επί τέλους, αφήνοντας νά μπη μέσα στή βαρειά ατμόσφαιρα της αϊθούσας και λίγος δροσερός αέρας.

Ό Λαζαρίλλος έβγήκε έξω και σέ λίγο επέστρεψε, συνοδευόμενος από τό Λαντρώ, ό όποιος φαινόταν πολύ άνήσυχος.

— Νά κ' ένα παλλικάρι, φώναξε ό δόν "Αντώνιο μόλις είδε τό Λαντρώ, πού θά έρριχνε καλό άκόντιον.

— Η έξοχότης σας καλά τό μάντεψε, άπάντησε ό κόμης πέρνοντας από τό χέρι τού άκολουθού του τό κιβώτιο με τά κοσμήματα. Πραγματικώς ό Λαντρώ εινε παλαιός στρατιώτης.

Ό δόν "Αντώνιο άρχισε νά εξετάζη τά κοσμήματα και νά φλυαρή γιά διάφορα πολεμικά κατορθώματά του στό Λαντρώ, ό όποιος δέν άργησε νά έννοήσθ σέ ποιο σημείο βρισκόντουσαν τά πράγματα. Είχε άντιληφθεί ότι ό Τρουξίλλος κρατούσε τή Στεφανίνη και τήν έμπόδιζε νά συνεννοηθή με τήν Δολόρα, ή όποιαν καθισμένη παρόμοια και άφωνή άκουγε προσεκτικά τά λόγια τού χρυσόχοου.

Ό Λαντρώ έδειχνε προς τόν κύριό του μεγάλη έλευθερία και οικειότητα και προσπαθούσε νά προσελκύσθ στόν έαυτό του τήν προσοχή τού δόν "Αντώνιο και μόλις τό κατώρθωσε αυτό, έσπρωξε με τόν άγκώνα του τόν κόμητα και τού έδειξε τή δόνα Δολόρα.

Ό κόμης δέν έδίστασε καθόλου, και με τήν πρόφαση ότι θά τής δείξη μερικά κοσμήματα έπροχώρησε προς αυτήν, ένώ ή καρδιά του είχε ξεχειλίσει από τήν άγωνία.

Η Δολόρα άκίνητος τόν έβλεπε νά πλησιάζει. Μιά άνεξήγητος περιέργεια τήν εκίνησε νά δη' αν ό άγνωστος πού είχε τή φωνή και τις γαλήνες τού κόμης είχε και τά ίδια μάτια.

Γιά μιά στιγμή τά βλέμματά των συναντήθηκαν. Έκείνη σά νά τήν τίναζε κάποιος έλατήριο πετάχτηκε άπάνω, έστάθηκε όρθή, κατάπληκτη, με άγωνία...

Ό κόμης τά έχασε παρόλ'αυτά ν' άφήσθ κάθε προσποίηση νά νά τής μιλήσθ.

Εκείνη τή στιγμή ό Τρουξίλλος μπήκε στή μέση και ψιθύρισε σιγά-σιγά στόν κόμητα.

— Μά βαλθήκατε γιά νά καταστραφώμεν όλοι. Κοιτάχτε τήν, γιά όνομα τού Θεού, και πέστε μου έπειτα αν θά μ'αρέσθ νά κρατηθή μόλις σας άναγνώρισει.

Ό κόμης έκανε ένα βήμα πίσω και έγειρε τό κεφάλι : Λαντρώ όμως από τή ματιά τού όποιου δε διέφυγε τίποτε, δε μπόρεσε νά καταλάβει γιατί ό Τρουξίλλος πήγε και στάθηκε μεταξύ των δύο έραστών. Δέκοντε άμέσως τή συνομιλία του με τό γέρο εύγενή, διάλεξε από τό κιβώτιο ένα εξάισιο έγγεγραμμό με χρυσή λαβή με μαργαριτάρια στολισμένη και ειπε στόν κόμητα :

— Αφέντη, έλάτε λοιπόν νά διηγηθήτε στόν εκλαμπρότατο τήν

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΝΑΡΕΤΕΣ γυναίκες ; 'Υπάρχουν. 'Εγώ τουλάχιστον, συνήντησα μία. Στη Γουαδελούπα, τὸ 1904.

— 'Ω και πολλά άόκητα χρόνια άν ζήσω, δέν θά λημονήσω τήν άρετή αυτή, τήν πραγματικόν άνάπαυον.

'Ητο κάπια κυρία Βερμόν, μιά κρεολή παλαιάς γαλλικής οίκο γενείας, ή οποία είχε έλθει εις επιμείαν με τήν μαύρη φυλή, αλλά πολύ δλίγον.

Είς τήν κυρία Βερμόν, τὸ πράγμα ήτο μόλις αισθητό. Είς τήν Γουαδελούπα, όπου κυριαρχεί ή φυλή τῶν Νέγκρων, έπερνούσε γιά όλωσόδιον λευκή, μεταξύ τῶν ευρωπαϊάν τουλάχιστον, εις τούς, όποιους συγκαταλέγουμεν. 'Ητο άλλωστε θαυμαστής ώραίου τῆς γυναίκα, κατανόξανθή, με έξαισία μαύρα μάτια, και μέση δαχτυλίδια. Δέν είχε σύζυγο. Είχε έν τούτοις κάποτε παντρευθή, πράγμα τὸ όποιον τήν κατέτασε εις τήν χορείαν εκείνην τῶν γυναικῶν πού δέν χρειάζονται πολλοί κόποι, διά νά τάς κατακτησουν οί άνδρες. Περιττό νά πῶ ότι ή κ. Βερμόν, άπ' τήν πρώτη στιγμή πού τήν είδα, με κατέβηξε. 'Εφορούσε πάντοτε κορσέδες παλιν, μόδας και φορέματα φαρδεία σάν κρινολίνα. Τόσο πού τά πόδια τῆς δέν έφαινοντο καθόλου, κρυμμένα, χωμένα πνιγμένα κάτω άπό ένα κατάλευκο κύμα δαντελλῶν και βολάν.

'Αλλ' άπό τὸ μεταξὺ και άρωματισμένο αυτό κύμα, έπρόβαλλε ένας κορμός τόσον φρίκος και ύπερήφανος, πού ένόμιζε κανείς ότι ήτο σώμα νεράιδας σάν βγαίνει άπό τά κύματα.

'Αλλά δέν ήτο μόνο έκτάκτως όραία ή Κ. Βερμόν. 'Ητο και τρομερά κοκέτα. Καμμιά δεκαριά έρωτευμένοι τήν περιτριγύριζαν διαρκώς. Καί άντί νά τούς κρατῇ εις άπόστασιν, τούς προκαλοῦσε άπεναντίας με όλους τούς τρόπους, χύνοντας λάδι στή φωτιά. Στήν άρχή, έσχημάτισα τήν πεποίθησιν ότι είχε τουλάχιστον έξη έρωμένους. 'Αργότερα έμετρίασα τόν άριθμό. Καί σὸ τέλος έπέσθην ότι ήτο άσφαλώς έρωμένη τού ύποπλούάρχου Μπρεβό, πού έπαίξε τόσο όραία τέχνισ.

Τήν πεποίησιν αυτή τήν έσχημάτισα μιά μέρα πού ο Μπρεβό έμπρός εις τά μάτια τῆς Κ. Βερμόν, εκέδρισε σ' ένα άγώνισμα τέχνισ. Παριστάμην εις τὸ θέαμα, όπως και εκείνη.

'Ενθ' ο άξιωματικός, με ήνωμένη τήν ρακέττα, με τά μπράτσα και με τόν τράχηλο γυμνόν, έπεδείκνυε τήν άρρενωπή του χάρη, συνέλαβα δέκα τουλάχιστον φορές, τή ματιά τῆς νέας γυναικός καρφωμένη επάνω στόν άξιωματικό, μιά ματιά κρυφή και λαίμαργή σάν τῆς γάτας πού εινε έτοιμή νά όρμησιν σὸ κρέας. 'Όταν μιά γυναίκα ρίχνει τέτοια βλέμματα, δέν εινε δυνατόν νά μήν ύπάρχη σὸ μέσον έρωτος.

Μετά τρεῖς ήμέρας, εύρισκόμενος με τόν Μπρεβό, δέν έκρατήθηκα και τού έκανα μερικους ύπανιγμούς γιά τή νέα του κατέκτησι.

— 'Ω και σεῖς ; μου άπήντησε μ' έναν τόνο ειρωνικόν. Καί σεῖς νομίζετε ότι έχω σχέσεις με τήν Κ. Βερμόν ; 'Ε λοιπόν, άγαπητέ μου, λυποῦμαι γιά λογαριασμό σας, άλλ' εἴθε ο τριακόστος πού μου έκφράζεται τήν τόσο γιά μένα κολακευτικήν αυτήν ύπόθεσιν, και ο τριακόστος πού άπατάται κατά τόσον άξιοθρήνητο τρόπο.

— 'Όχι δά...
— Ναί, ναι, όπως σάς τά λέγω. 'Επρεπε βέβαια νά είμαι περισσότερο διακριτικός όσον άφορά τήν γυναίκα αυτήν. 'Αλλά με έχει κοροϊδέψει τόσες φορές, τόσες φορές μου ύπεσέθη έρωτα και κατόπιν μου τόν ήρνήθη, όσπε δέν έχω καμμία ύποχρέωσιν νά τήν σέβομαι. Τήν γνώμη πού έσχημάτισα γι' αυτήν τήν λέγω μεγαλοφώνως :

'Η Κ. Βερμόν εινε άπλούστατα ή ένσάρκωσις τού διαβόλου. Ναί, ένα πλάσμα πού παίζει με τήν φωτιά, χωρίς νά καίεται. Καί προσέθετε μήν τυχάν πέσετε στά νύχια τῆς. 'Όλα τά μαρτύρια, μηδέ τού μαρτυρίου τού Ταντάλου έξαιρουμένου, θά ήσαν μηδαμινά άπέναντι τού δικού σας !

'Εμεινα άναυδος και άπεραχρύνθην μή γνωρίζων τι νά ύποθέσω. 'Ο Μπρεβό δέν έψευδετο. Καμμιά γι' αυτό άμφιβολία. 'Αλλ' έξ άλλου είχα ιδεί έγώ, τήν ήμέρα τού άγωνίσματος τού τέχνισ, τήν ματιά πού τού έόριζεν, «τὸ πλάσμα πού έπαίξε με τήν φωτιά και δέν έκαιετο».

'Ητο ματιά πρινήν, ματιά πόθου μόλις συγκατανομένου. Καμμιά άμφιβολία και περί τούτου. 'Όστε λοιπόν ; 'Ενα βράδυ, άπέσπασα άπό τήν Κ. Βερμόν, ένα ραντεβού. 'Ω τίποτε τὸ επιλήψιμον, τίποτε πού νά ήτο δυνατόν νά τήν έκδήσῃ. 'Η Κ. Βερ-

αί λόχραι άδιαπέρα τοι. 'Επερπατούσαμε λοιπόν

στήν κεντρική δεινδροστοιχία τού δάσους, δλίγον πρίν δύση ο ήλιος. Συναντούσαμε διαδοχικώς θάμνους πυκνούς και μαλακή χλόη. 'Εισιποῦσα και άπέφυγα νά τῆς κάνω κόρτε, άπ' ενός μὲν διότι ήθελα νά τῆς δείξω άδιαφορίαν, άπ' έτέρου δέ διότι ήμην υπό τήν έπήρειαν τῆς άπολύτου σιωπῆς τού δάσους, τού μεγαλείου τῆς άπειρίας τῶν δέντρων, όλου αὐτοῦ τού άκαθορίστου και άνεξέρευνήτου μυστηρίου, τού τόσον όραίου αλλά και επικινδύνου συγχρόνως, πού κατεργαζομένου τά τρομερά εκείνα νοσήματα, τά άγνωστα εις τήν Εύρώπῃ, τόν κίτρινον πυρετό, τήν παχυδερεμία, τήν λέπτρα...

'Ελθμονούσα νά τῆς κάνω κόρτε. 'Αλλ' ή Κ. Βερμόν, προκλητική κατά τήν συνήθειάν τῆς, έπρότεινε νά καθήσωμε στή άκρη τού δρόμου, και έπωφελομένη τῆς μικρῆς διακοπῆς τού περιπάτου μας, μου ειπε εις τόνον έσφράς επιπλήξεως και ειρωνίας :

— Καί εἴπῃ πού έδίστασα τόσο νά δεχθῶ τὸ ραντεβού, θά τὸ άπεφάσιζα πού γλήγορότερα έάν έίευσθα ότι θά εἴσθε τόσο φρόνιμοι.

'Ητο προφανές ότι ήχετο νά είμαι δλίγώτερο φρόνιμος. Με λεπτότητα άρχισα νά τῆς κάνω κόρτε. Εὐχαριστημένη εκείνη, άπαποκρίθηκε με πολλή χάρη. Αἱ τοιμηραί λέξεις δέν τήν έφοβίζαν καθόλου, άπεναντίας μάλιστα, τις προκαλοῦσε.

Είχε άόρισις νά νυχτόνῃ. Τὸ μέρος ήτο άπόλυτως έρημο. 'Εγινε περισσότερο θερμὸς, περισσότερον διαχυτικός. 'Επαισα τά χέρια τῆς και τῆς τά έχάιδεψα τυφρώρα χωρίς νά μου φέρῃ τήν παραμικρότερα αντίστασιν. Φορούσε ένα κορσάξ άπό άσπρη λινά μουσελίνα, και καθώς πάντοτε, μιά φροσάτα πολύ φαρδεία, παλαιῆς μόδας, πού δέν έννοῦσε κατ' οὐδένα λόγον νά τήν άντικαταστήσῃ με άλλη, πιδ μόδερνα.

'Εξαφν, τῆς έπ' άσα τή μέση.
— 'Ω είμαι πολύ καλή, μου άπήντησε δλίγο θυμωμένη, άλλ' ύπάρχουν και όρια...

'Επειδή όμως έχω τήν συνήθειαν όταν πιάσω μιά γυναίκα άπό τή μέση, νά μήν τήν άφήνω εύκολα, εξακολουθοῦσα νά τήν κρατῶ.

— Θά τελειώσετε επί τέλους ; Σας είπα ότι δέν μου άρέσουν οί χειρνομίες ;

— Στόν έρωτα τὸ ναι και τὸ όχι έχουν καποτε τήν ίδια σημασία.

'Εκύτταξα τήν Κ. Βερμόν κατά πρόσωπον. 'Εδάγκωνε νευρικά τά χείλη τῆς, και όταν συνήντησε τὸ βλέμμα μου, έχμήλησε τά μάτια. 'Όχι έντούτοις τόσο γλήγορα όσο νά μή λάβω τόν κάψόν' άντιληφθῶ ότι τὸ βλέμμα τῆς, ήτο τὸ ίδιο εκείνο βλέμμα με τὸ όποιον εκύτταζε τήν ήμέρα τού τέχνισ τόν Μπρεβό, βλέμμα γάτας πού εινε έτοιμή νά όρμησιν σὸ κρέας.

'Ητο έρωτικό τὸ βλέμμα εκείνο. 'Επωφελήθην και έγινα επιθετικώτερος. Αἴφνης, κατέληφθ' άπό τρομερό φόβον.

'Όχι, όχι ! εφώνησε άπελπισμένη.

Και με όλας τῆς τάς δυνάμεις, τάς πολύ άδυνάτους, με άποδοῦσε και με χτυποῦσε σὸ πρόσωπο. Τότε μόλις άντελήφθην ότι ήμύνητο γιά τά καλά. 'Αλλ' είχα πολύ προχωρήσει πλέον διά νά όπισθοχωρήσω. 'Επροχώρησα λοιπόν άκόμη περισσότερο. Καί όπ ήτο νά συμβῇ, συνέβη : Τὸ χέρι μου ήγγισε τή γυνή τῆς σάρκα...

'Ω Θεέ μου, Θεέ μου, πὸς νά έκφράσω, ό,τι αισθάνθηκα εκείνη τήν στιγμή ;

'Ισχυρότατα ρεύματα ηλεκτρισμοῦ μου διεπέρασαν τὸ σώμα μου, και αυτό δέν εινε τίποτε. 'Ηγγισα έξαφνα πτώματα πού είχαν ήλθ' άόρισις ν' άποσυντίθενται. 'Αλλά και αυτό δέν εινε τίποτε. 'Εβήθισα τά δάκτυλά μου, έπιχειρών νά δρέψω ένα λουλούδι, σ' ένα σχαμερό κουλουριασμένο φεῖδι, και δά' αυτά έν τούτοις δέν εινε τίποτε, τίποτε, λιγώτερο άπό τίποτε...

'Αλλ' αυτό... ή γυναίκα αυτή σάρκα ! Δέν ήτο σάρκα. 'Ητο μία ύλη φρικτή, άγνωστή : ένα γλοιώδες μέταλλο, παγομένη και ζωντανό συγχρόνως. Μιά σάρκα ! Τί σάρκα όμως ! Σάρκα άποσυντεθειμένη, σάπια, φαρμακερή, σάρκα κακού όνειρου. Με μῆς σηκώθηκα, τρελλός άπό άηδία. Στά πόδια μου ή Κ. Βερμόν, έτυπιδαν σά νά τῆς είχε συμβῇ ή πιο άνηκουστή συμφορά. Καί τήν άκουα, άπό τὸ βάθος τῆς αλογύνῃς και τῆς άπελπισίας τῆς, νά με ίκετεύη :

— 'Ω μὲν τὸ πῆτε, μήν πῆτε ότι είμαι λεπρὴ !...
Κλῶντ Φαρρέρ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΗΝΟΤΑΤΕΣ
'Ο Τόμος δραχ. 12

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

»Ποιό εἶν' αὐτὸ τὸ ζῶον ;«

Τήν εποχή πού ο Γαμβέττας ήταν πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, κατοικοῦσε στά άνάτορα τῶν Βουρβάνων. Μιά νύχτα έπρόκειτο νά δοθῇ εκεί μεγαλοπρεπῆς χοροεσπερίς και εργάται μετά μεγάλης σπουδῆς έτακτοποιοῦσαν άπό τήν ήμέραν τάς αἰθούσας. 'Εξαφν, ο έπιστάτης ο όποιος μπήκε μέσα γιά νά επιθεωρήσῃ τήν συντελούμένη εργασία μυστίστηκε νά βγαίνει άπό ένα σαλόνι ή μικροδία καπνῶ. Γεμάτος θυμὸ εφώνησε : Ποιό εἶν' αὐτὸ τὸ ζῶον πού τόλμησε νά καπνήσῃ ἐδῶ μέσα ; — Τὸ ζῶον αὐτὸ 'εἰμ' ἐγώ ! άπήντησεν έξαφνα μιά φωνή και παρουσιάστηκε ο Γαμβέττας. 'Ο έπιστάτης κατὰσπασίτικα νά ζητήσῃ συννώμην, αλλά ο Γαμβέττας μ' άγαθότητα τόν έρώτησε σέ τι θά κατεδικάζεται ο εργάτης εκείνος πού ήθελε φωραθῇ καπνίζων μέσ' σὸ παλάτι. — Σ' ένα άνάλογο πρόστιμο, άπάντησε ο έπιστάτης.

— Τὸ πληρώνω ἐγώ, ειπε ο Γαμβέττας. Νά πάρε δέκα λουδοβίκα και σέ παρακαλῶ νά τά μοιράσεις σ' οὓς καλοὺς αὐτοὺς άνθρώπους.

Τὸ χρέος τού γελωτοποιοῦ

Είς τήν αὐλήν τῆς Βασιλείσσης 'Ελισάβετ τῆς 'Αγγλίας ύπήρχε ο γελωτοποιὸς Σκόγγαν, ο όποιος είχε δανεισθῇ έκαστὸ λίρες άπό τὸ Βασιλικὸ Ταμεῖο. 'Η προθεσμία γιά τήν πληρωμὴ τού χρέους έπείρασε, αλλά ο δυστυχῆς γελωτοποιὸς δέ μπόρεσε νά τὸ ξεφλήσῃ. 'Η βασιλίσα έδωσε σ' αὐτόν νέα και τελευταία προθεσμία. 'Αλλά κόντευε κ' αυτή νά τελειώσῃ και ή τέσπη τού Σκόγγαν εἶταν άδεια. Τότε ο γελωτοποιὸς φρεθῆις τὸ θυμὸ τῆς βασιλείσσης, σοφίστηκε τὸ εἶξῃ τέχνασμα :

Παράγγειλε ένα φέρετρο στά μέτρα τού σώματος του και τήν ήμέρα πού εἴερε πὸς ή βασιλίσα, θά περσίση έξω άπό τὸ σπίτι του τὸ έβαλε δίπλα στήν πόρτα του και κλείστηκε μέσα.

— Τίος εἶν' αὐτὸ τὸ λείψανο ; ρώτησε ή βασιλίσα μόλις τὸ είδε δίπλα στήν πόρτα.

— Τού ταπεινοῦ Σου δούλου Σκόγγαν ! άπάντησε κάποιος πού στεκόταν εκεί κοντά.

— Τί κρίμα ! εἶπε τότε ή βασιλίσα. 'Ηταν σωστή μαϊμού αὐτός ο άνθρωπος. Καί μου χρωστάει και έκαστὸ λίρες τίς όποιες οἶνω τάχα άπό τά κατὰστικα μου.

— Εὐχαριστῶ τήν γενναϊόδορον Μεγαλειότητα Σας ! φωνάζει έξαφνα ο γελωτοποιὸς σηκώνοντας τὸ κάλυμμα του φερέτρου' ή βασιλική Σας χάρις μου ξαναβίνει τή ζωή.

'Ο θεατρῶνης και οί πρωταγωνισταί

Εἶνε γνωστόν πόσον εινε σημερον ύπερβολικά αἱ απαιτήσεις τῶν πρωταγωνιστῶν τῶν μεγάλων θεάτρων. Πάντοτε όμως ήσαν ύπερβολικά. Καί εις άπόδειξιν αναφέρωμεν τὸ κάτωθι ανέκδοτον : 'Ο περίφημος διευθυντῆς τῆς όπερας τού Βερολίνου 'Εγγέλ έπρόκειτο κάποτε νά μισθώσῃ τούς δυο διασήμους καλλιτέχνας τού Μελωδράματος, τόν Ναχβάουρ και τόν Ράιχμαν, τούς όποιους τὸ κοινόν ποτὲ δέν τούς είχε άκούσει νά τραγουδοῦν μαζί. Τούς έπροσάλεσε λοιπόν και τούς δυο σὸν γραφεῖο του και εἴχητῃσε νά μῆσῃ τάς άξιώσεις των.

— Οἱ δικές μου άξιώσεις σάς εινε γνωστές, τού λέγει ο Ναχβάουρ' θέλω τὸ ήμισυ τῶν άκαθορίστων εισπραξέων.

— Πολλὸ καλά ! Καί σεῖς, κύριε Ράιχμαν, τί ζητάτε, λέγει ο 'Εγγέλ σπερφόμενος πρὸς τόν άλλον καλλιτέχνην.

— Καί ἐγὼ τὸ ίδιο με τόν συνάδελφό μου, τά μισά τῶν άκαθορίστων εισπραξέων.

— Τότε, κύριοι, άπαντά ο 'Εγγέλ, χωρίς νά ταραχθεῖ καθόλου θά έχετε τήν καλοσύνη νά μου δίνετε κανένα εισιτήριο, δωρεάν, γιά νά μπορῶ νά μπαίνω σὸν θέατρόν μου.

'Ο Μόζαρτ και ο Αὐτοκράτωρ

Κατά τήν πρώτη θεαμβετική παράστασιν τού «Δόν Ζουάν» ο αυτοκράτης, ο όποιος παρίστατο σ' αυτή, προσάλεσε τὸ Μόζαρτ σὸν θεωρεῖο του γιά νά τόν συγχαρῇ.

— Κύριε Μόζαρτ τὸ έργο σας εινε λαμπρό, αλλά δέ μου λέτε πόσες νότες περιέχει ;

— Μεγαλειότητα, οὔτε μίαν περιττήν, άπάντησε ο Μόζαρτ !

'Ο 'Ιστορικός

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΑΡΧΙΚΑΓΚΕΛΑΡΙΟΣ

[Άπό τά «Διπλωματικά άπομνημονεύματα» τού κομήτος Βάυστ, πρῶην πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐστρίας].

'Η σκληρότης πρὸς τούς έχθρούς του. Οἱ θυμοὶ του. 'Η μανία τού σπασίματος. Θιέρσος και Βίσμαρκ. 'Η Γαλλική και ή Γερμανική γλώσσα. «Εἶσαι ένας παληάνθρωπος!»

Με τόν Βίσμαρκ συναντήθηκα γιά πρώτη φορά μιά άπό τίς τελευταῖες ήμέρες τού 1848 σὸν σπίτι τού πρεσβευτοῦ 'Ερρίκου ντε Σαβινύ, ο όποιος τόν έφιλοξενούσε. 'Ενα πρῶϊ είχα μεταβῇ νά επισκεφθῶ τόν πρεσβευτὴν με τόν όποιον συνδεόμαστε διά μακράς φιλικίας και είμαστε γείτονες, όταν έξαφνα έμπήκε εις τήν αἰθούσαν ο Βίσμαρκ με μιά καπνοσύριγγα σὸν στόμα. 'Αρχίσανε κ' οἱ τρεῖς νά μιλοῦμε γιά τή θανατική εκτέλεση τού πολιτικού καταδίκου Ροβέρτου Μπλούμ, πού μόλις τήν είχαμε μάθει. 'Εξέφρασα σχετικώς τή γνώμη, τήν όποιά έχω άκόμη και σήμερα, ότι ή καταδίκη αυτή εἶταν σφάλμα τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως.

'Ο Βίσμαρκ όμως έσπευσε νά μου άπάντησει άμέσως :

— Καθόλου! όταν έχω έναν έχθρὸ στά χέρια μου, τόν εξαφανίζω άμέσως.

Τά λόγια αὐτά τά θυμήθηκα πολλές φορές αργότερα. 'Απὸ τότε με τόν Βίσμαρκ συναντηθήκαμε πολλές φορές, αλλά οἱ τρεῖς βδομάδες πού πέρασα κοντά του σὸν Γκαστάιν μετά τόν πόλεμο τού 1870 άφησαν σὸν πνεῖμα μου αληγορήτικα και βλεπόμαστε σχεδόν κάθε μέρα. 'Όταν τά έχει κανείς καλά με τόν Βίσμαρκ, εινε αδύνατο νά βρῇ συντροφιά καλύτερη του.

Τήν ιδιορρυθμία τού λογικοῦ του τήν ύπερβαίνει ή πρωτοτυπία τῆς έκφράσεώς του. 'Έχει μίαν άφέλειαν συμπαθῆ, άνεπιτήδευτον πού κάνει και τούς αὐστηρότερους κριτικούς του νά μετριάζουν πολλές φορές τίς κρίσεις των γι' αὐτόν.

Μιά άπό τίς άγαπημένες του φράσεις εἶταν και ή έξῆς : «Νά ένας άνθρωπος έντελῶς ήλίθιος» πού τήν έλεγε χωρίς νά έχη καμμία πρόθεση νά προσβάλῃ εκείνον γιά τόν όποιον τήν έλεγε. Μερικές άπό τίς σκέψεις του εινε πολύ χαρακτηριστικές. Μιά μέρα με ρώτησε : «Τί κάνετε όταν εἴστε όργισμένος ; Πιστεύω ότι δέ θυμώνετε τόσο συχνά όπως ἐγώ.» — «Μπῆ ! άπάντησα, θυμώνω μόνο γιά τήν άνοησία τῶν ανθρώπων, όχι όμως και γιά τήν κακία τους.» — «Δέ βρίζετε τότε μεγάλη άνακούφιση όταν σπάτετε κάτι τι ;» — «Εἶνε εὐτύχημα τού άπάντησα ἐγώ, ότι δέ βρίσκεστε στή θέσιν μου, γιάτι άλλοίως δέ θά ύπῆρχε επιπλοή άκέραιο σὸν σπίτι σας.» — «Κοιτάξετε ἐκεῖ κάτω, άπέναντι, πού εἶπε δείχνοντας μου τὸ θάλαμο τού αυτοκράτορος Γουλιέλμου. Βρισκόμουνα μιά μέρα κει μέσα και μ' έπιασε τέτοιος θυμὸς όσπε καθὼς έκλεισα τήν πόρτα τὸ πόμολο άπομεινε στά χέρια μου. Μπαίνω μέσα σὸν δωμάτιο τού αὐτοκράτορος και τὸ πετάω άπάνω σέ μιά λεκάνη πού τήν έκανε θράμμα. — Θεέ μου, μου εἶπε τότε πού ζητοῦσα και τότε πάλι τούς μίλησα γαλλικά τῶρα ο αὐλάρχης, μήπως πάσχετε ;» — Επείσα τού άπάντησα άλλῶ τῶρα είμαι καλύτερα.»

Μιλοῦσε πολύ γιά τὸ Γαλλογερμανικὸ πόλεμο και γιά τίς διαπραγματεύσεις του με τὸ Θιέρσο και τὸ Φάβρ. 'Η άναγκή κόντευε νά τελειώσῃ, μου έλεγε, όταν είπα σὸν Θιέρσο : 'Ακούστε, κύριε Θιέρσο! μιά όρα άποφύγετε τήν εὐλογισία σας, πρέπει νά τελειώνουμε γιάτι άλλοίως σάς εἰδοποιῶ ότι δέ θά μιλήσω γιά γαλλικά, αλλά γερμανικά. — 'Αλλά, κύριε, άπάντησε ο Θιέρσος, γερμανικά δέν έξορουμε οὔτε λέξι. — 'Αδιόφορο, άπάντησε, μόνο γερμανικά θά μιλάω. — 'Ο Θιέρσος εξακολουθῇ τήν εὐλογιστή όμιλία του, τόν έκώταξα στά μάτια, και τού άπήντησα γερμανικά. Τότε ο Θιέρσος κ' ο Φάβρ άρχισαν νά πηγαινοέρχονται στήν αἰθούσα εἰ τι μισή όρα σταυρώνοντες τά χέρια. Τέλος μου παραχώρησαν εκείνο πού ζητοῦσα και τότε πάλι τούς μίλησα γαλλικά.»

Τὸ άκόλουθο ανέκδοτο κάνει μεγαλειτέρα τιμὴ σὸν Βίσμαρκ άπό τὸ προηγούμενο πού έδειχνε τή σκληρότητα του πρὸς τούς ήττημένους. Παρίστατο έκπικτος μετά τού επιτελείου στήν επιθεώρηση τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων πού έγινε μετά τήν κατάληψιν τῶν Παρισίων σὸν Λονάιν. 'Εξαφν, ένας Γάλλος εργάτης τόν έπλησίασε και τού ειπε δυνατά : — Εἶσαι ένας πρῶτης τάξεως παληάνθρωπος !» — Μπορούσα εἶπε, ο Βίσμαρκ νά τόν τσεφωρίσω αλλά ή τόλην τού μου έπιασε και δέν τού έκανα τίποτε.

*

ΣΥΝΝΕΦΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

'Ο καθηγητῆς Χάλλ αναφέρει ότι κάποτε στόν Καναδά έσυνένερασεν αιφνιδικώς, λόγω σήμινους περιστέρων Ιταλιάνων. Τὸ σήμηνο αὐτό, τὸ όποιον απέκρυψεν έντελῶς τόν ήλιον, κατεῖχεν έκταση πλάτους πλέον τού ενός μιλίου, μήκους δέ 240 μιλίων ! Με άλλους λόγους τὸ σήμηνο άποτελείτο άπό 2,230,272,000 περιστέρους!

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Τ. Άναστασιού, Λαμία, Δέν σας λείπει ή έμμενους, καθυσταρτα δμως φοβερά εις την έκτασιν, Δυναμώσατε τόν στίχον σας με το διάβασμα διαλεκτών ποιημάτων. Ό λ γ α ν Χ ρ υ σ ο ρ ο ο ν, Θεσσαλονίκη. Το χαρτομένο σας γραμματίκι δημοσιεύεται εδώ :

« Άγαπητό μου Μπουκέτο, χαρά της ζωής μου μονάχη, σε διαβάζω άδύτατα, περνώ τις ώρες μου με Σέ. Είσαι ο μόνος μου φίλος, ο πιστός σύνοργός της ζωής μου. Με άγωνία περιμένο να έλθης ή Κυριακή για να Σε στείλουν στη Θεσσαλονίκη και να τρέξω να σε πάρω... »

Ο Κινεζικός ύψος είναι νόστιμος, αλλά γνωστός εις τους άναγνώστες μας. Θ. Ν. Γ ι α ν ο υ σ η ν, Βάγαν. Η Γαλάτεια νύχτα: τού Πουαρέ είναι συμπαιθνικό διήγημα διήγημα, αλλά γιατί μεταφράζεται σε τέτοια γλώσσα; Πά ν κ α ρ, Θεσσαλονίκη. Διασώσατε το λεξιλόγιό σας, μάθετε λίγη ορθογραφία και έδο τιμάστε. Η λ ι α ν Φ ω τ ι α δ η ν, Θεσσαλονίκη. «Ο Καπετάν Βου- κιάνας» ταξιδιάρης προς λύσην γλυκύων άναγνώστων. Έλ. Δ. Π α π α δ ο - π ο υ λ ο ν, Ένταυθα. Σας εύχαριστούμεν. Βεβαίως το «Μπουκέτο» άπου κα- τέκτης την Έλλάδα, καρδίζει οργαίσις έδαφος εν Άμερική. Συνέπια το σχετικόν άδρον που διαβάσατε εις τόν «Έθνικόν Κήρυκα». Α λ έ ε, Ά ν - δ ρ ο υ τ ο ο ν, Θεσσαλονίκη. Άφου έμπένατε, δημοσιεύομεν εδώ τόν «Ορκόν» σας. Εύχαρις να σας έννοηση το άντικείμενον της λατρείας σας και συγ- κινήθη.

Ποτέ στη μάχη μου ζωή την καταστρεφμένη
Αίσθημα τόσον ύψηλόν δεν είδον, ουτ' ήσάνθην!
Ροδοσταλάγματα ψυχής χαμόγελο Άγγέλου
Άγνοστα ήσαν εις μέ και φεύ παιδί έμαρμόνην.

Στην άσπλην εικόνα σου πού μέσα μου εξαράχη,
Κοιτίζω μόνος εις ό Θεός αν λέγω την άλήθεια
Έν' όρκον δίδω ό φτωχός απ' της καρδιάς τή βράνη
Υπέρ πάν άλλο, ό θωρό, και κλείνω σε στά στήθεα.

Ο φτωχικός μου λογισμός, πού καταφρονήμένος
Υπό τού κόσμου την φρενιάν και διλοποροσπείαν
Λατρείαν θέλει στεί προς σέ, πού μόνη με ήσάνθης
Άνοιξε, κύτταξε βαθεία, την όην δημιουργία.

Έμ. Η. Κ ο υ ρ η ν, Άγ. Νικόλαον (Κρήτη). Ποίσεις δεν θα πη όμοιοκαταλήξια. Χρειάζονται και ιδέες, περιχόμενα. Διαβάσατε τους συμπληρωματικούς σας Κανόνες, Χορτάνη κλπ. Τόν Ά ν α ν θ ρ ο π ο ο ν, Γεντιά. Εύχαριστούμεν. Στείλατε μας κατάλογον τών ύπολοίπων βιβλίων. Σ. Κ ο τ ο α - ρ ι δ α ν, Ήραία ή ύπόθεσις της «Άγάπης στο χορό». Έκείνη ή κλήρη με τα γαυθαίρια γραμμάτια. Άλλά γιατί τόση πολυλογία; Άν τού γράφατε σε δύο χαρτοφύλλα, θα έδημιουργήτο. Δ. Κ α λ λ ο ν α ν, Ένταυθα. «Ο Έρμης» είναι συναντικείμενον διήγημα Μικλαβινικής μορφής, και όχι της καλλιτεχνικής μά- κας. Έν τούτοις μεταφράζεται καλά. Κ. ν ο ο ν, Κισόν. Έγκρίνατε το νέον ψευδώνυμόν σας. Καλορίζικο. Το ποίημα παρεδόθη εις την Έπιτροπήν, δια- βάζεται καλλίτερα τόν ένδοξον διδάκαλόν σας. Τά κ η ν, Δράμα. Έπαλαμβάνομεν την σύστασιν του Κορνάρου περί στιχογραφίας. Μ. Σ. Π α ν τ ζ ι κ η ν, Θεσσαλονίκη. Η Τριλογία έχει κανονική ύποθεσιν. Γράψατε τίποτε πρωτο- τυπον. Πί π η ν Π α ν α γ ο π ο υ λ ο ν, Ρεθύμνον: Δημοσιεύομεν τη «Χαράν» σας για να σας ένισχύσουμε.

Ποιό πλάσμα μου' στην αύγή τη ροδανθοσαν ώρα
φύττει μια έλπίδα χρυσωτή σε μια άκρη την ψυχή,
την ώρα πού μαρμαρίζουν γιοιούλκια μυροφόρα
και, οβύνουν σαν την πιο στερήν στερήν μας προσευχή;

Για μια στιγμή σαν κορμαστή βροίκεται ή ψυχή
γιοιούλκια και ρόδα ομίγουν, μέθο και χρώμα ένα,
και μόνο μάγισσα ή ψυχή μαυτείνει μοναχή
πως τα γιοιούλκια θλιβερά θα πέσουν μαρμαμένα.

Σά μαυρο όνειρο, άρνά με φάβο μαυροτό
σκορπίζεται ή νύχτα, και χαράς ρόδα στον ούρατό
χύνονται, κι' ό έλπίδες μας για μια στιγμή ανθοθι.

Άνθοθι, μυρώνουν τη ζωή, και να πάλε χλωμίσουν
χαρές κι' έλπίδες την αύγή, θλίψεις το δειλινό,
κι' όσα γενιούνται την αύγή το δειλινό πεθαίνουν!

Μά ν θ ο ν Χ α τ ζ η π έ τ ρ ο ν. Σας εύχαριστούμε πολύ για το περί
βλητο χαρτοφύλλον. Το περιμένουμε με την διαβεβαίωσιν ότι θα σας το έπι-
στρέψομεν άσφαλώς. Το ποίημα σας παρεδόθη εις την Κριτική Έπιτροπήν.
Δ η μ. Ζ ο ρ μ ο ν, έπιτρον, Ένταυθα. Συμφωνούμεν άπολύτως με τας
ιδέας του ποιημάτος σας.

« Άλλη λύσι μπορούσαν να βροθνε
παρ' αυτή τη σκληρή, τραγική,
ήμπορούσαν καλά, να παροθνε
και να ήσουν ζωή λογική ».

Ζαχ. Ν. Τ σ α π ά κ η ν. Τά διηγήματά σας έχουν όφελος Άλληνικές
όποθεις. Με τόν καιρόν, θα γράψετε καλλίτερα. Μ α ρ ι α ν Κ. Α γ γ ε -
λ ι δ ο ν. Η βιογραφία του Γκόρκου είναι γνωστή. Στείλατε μας κανένα άγνωστο
Ρωσικό διήγημα. Ο μ α ν Ά θ α ν α σ ι α δ η ν, Καλάμας. Μα τ' άνέ-
δοτα αυτά είναι χιλιάκις δημοσιεύμενα. Φρέσκα πράγματα θέλωμε, φρέσκα!
Η λ. Μ α ν ο ρ ο ο ν, Θεσσαλονίκη. Στείλατε μας και άλλα. Μας άρέσει ή επιγραμ-
ματική μορφή τών ποιημάτων σας. Τά κ η ν Σ ι ε τ ρ ο ν. Το διήγημά σας
θα δημοσιεύη με την σειρά του.

Βονιφάτιον Μομφερατίον. Το ψευδώνυμόν σας ένεκρίθη.
Τά κ η ν Π ο κ λ η ν. Άποστείλατε δοχμάς 5 διά την έγκρισιν τού άνωτέρω ψευ-
δωνύμου σας. Κ. Σ κ ο ρ δ α ν, Έλευσίνα. Όχι άπολύτως καλό το ποίημά
σας. Δεν στιχογραφείτε δοχμάς όμως. Στείλατέ μας λοιπόν δι έχετε, πάντως
όμως όχι άπειρωμένα σε δεσποινίδας, αί όποιαι μπορεί και να θύγουν. Π.
Κ α ρ α σ ι ώ τ η ν, Θεσσαλονίκη. Άπαντώνμε εις όλους. Πώς συνέβη αυτό σε
σας; Μήπως σας άπαντήσαμε και σας διεφνε; Τι έννοείτε γράφοντες για
Β. Κ. Βόλον. Στείλατε κοσμικήν κινήσιν. Έβρηθήτε ασφύταρα ή στείλατε δι έχετε.
Το ποίημά σας όχι καλό. Δεν είναι ποίημα μάλιστα. Σας παρακαλούμεν μάλιστα. Το
πού το έχετε γραμμένο. Προς Θεού! γράψατε παιδ' άλλα πράγματα. Έτσι
Γ α λ α τ ο ν η ν, Ένταυθα. Δεν έχετε και τόσο όικιο. Θέλατε να δημοσι-
εύομεν τα ίγνα των άρχαίων και να γυμνάζουν το «Μπουκέτο» μ' αυτά για
διαβάση το «Μπουκέτο»; Ημετε κάνουμε μετ' έτοιμο πράγμα; Και τότε πού θα
διαβάζη της άλλλογραφίας πώς θα βελτιοθύν. Δεν άρει αυτό. Πέτατε να
γυμνάζουν το φύλλο με πρωτόλεια γυμνασιολογία; Το διήγημά σας το δια-
βάσαμε προσεκτικά. Δυστυχώς και πολυλόγο και με ύπόθεσι χωρίς ένδιαφέρον.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΣΕΛΙΤΣΑΝΗ, (Άγιάς).—Εις το μαγευτικό αυτό χωριόν
όπου κάθε καλοκαιρί γεμίζει από παραθερίζοντας και παραθε-
ρίζουσας και έφertos έχει συγκεντρωθεί πάρα πολλές κόσμους
ιδίως έν Λαρίσης.

Έκ τών οικογενειών διακρίνομεν τας οικογενείας τών κ. κ.
Παπακωνσταντινοπούλου Εισαγγελέως Έφετών Λαρίσης, Άντι-
ναύδου και Τελειωνοπούλου έμπόρου, Ράπτου μηχανικού, Πα-
γάλα, Δούβλη, Διότσου, Δημητρίου κλπ. τούς κ.κ. Στέλ. Δού-
βλην, Τάκην Παπακωνσταντινοπούλου, Γ. Ζαφ. Κριόδη κλπ. ώς και
τάς δας Πιπίσαν Οικονόμου, Άγλ. Δούβλη, δύο τύπους με διά-
φορά έντελώς χαρακτηριστικά, ή μία μελαχροινή ή άλλη με
κωρς ξανθή με λεπτά χαρακτηριστικά, Κατίαν Κρικέλη, έ-
σθην με βάδιμα σταθερόν και με διαρκές το γέλιο εις τόν
μα, άεικνίνον και άκωρς ρωμαντικήν, Ζούλιαν Παπακωνσταν-
τινοπούλου, μελαχροινήν με λεπτότατα χαρακτηριστικά και δια-
κώς έπιζητούσαν περιπάτους και παιγνίδια, Γαργάλα, Τελει-
ωνοπούλου με μεγάλη σγουρά καλλιά και ύψος τουλάχιστον με-
κρίσας!

ΑΙΔΗΨΟΣ.—Είπε ή έποχή πού ή Αιδήψος συγκεντρώνει
πολύ κόσμο λούμενο και μή. Κάθε βράδυ εις τόν μονότονον
περίπτον ως την «Παραγκίτσα» βλέπει κανείς νεάτα σαρμάρ,
και νεάτα κουρασμένα να βαδίζουν προς το χορό. Άλλοι
βραδυνός περιπατούν καθώς και ό πρωινός ως τα μαγευτικά
πλατάνια εις ή απόλαυσιν του παραθερίζοντας κόσμου. Τη
παραλθούσαν Πέμπτην το μοναδικό Κέντρο «Καρίς» έδωσε εν
χορόν εις τόν όποιον διέκρινε κανείς την δίψαν του χορευτικού
κόσμου.

Ένα χαριτωμένο ζευγαράκι ο υίός και ή κόρη του ίδιού
του του «Παλαδίου» Άθηνών κ. Άρβανιτάκη έκαμαν την ένοχλή-
νι' αυτό ήκολούθησαν πολλά ζευγή—Άρχιζει ή άμυλα. Μετα-
τίνον στεροβιλιζόμενον διακρίνεται ό Ταγματάρχης κ. Α. Δρα-
τάκης με την χαριτωμένην ντάμαν του διδά Δημότακη ή
Τζιλντα Σαρφάτη με την ταυγάνικη εύμορφή της, ό κ. Ναν-
κος, ή δ' ές Άρβανιτάκη πού με τή αιδέριο κεφαλαίη της μοι-
σάν Άρτεμης. Έπίσης έόρνευσαν καλά ό κ. Σ. Μπακοπούλου
Ταγματάρχης, οι κ. κ. Χατζηδάκης, Κιτσιτάκης. Η δίδες Δε-
ζου και οι κ. κ. Ζουμπουλάκης, Όρφανός—Αι δίδες Χατζηδά-
νης με θαυμάσιες τουαλέτες από Κρέπ ζωρζέ—και πολλοί άλλοι.
Εις την έπιτυχιάν του χορού συνετέλεσε κατά μείζονα λόγον
θαυμασία Όρχήστρα υπό τήν Δισιν του κ. Κρασσά, ο υίός του ό-
ποιου πού της ένάρεξας του χορού έξετέλεισε δύο σόλα κατα-
χειροκροτηθείς υπό τού κοινού.

Έπίσης παραθερίζουν ένταυθα αί οικογένειαι Ίωάν. Δρα-
τη. Δαρίβα, Ίωαν. Μαγκανάρα ύποστράτηγος, Π. Άντων-
πούλου, Νοταρά, Τσαούση, ή κ. Εύα. Τσιότση, αί δεσποινίδες
Μ. Γεωργατζόγλου Άν. Άτέσσου, ή κ. Γ. Καντζίκη ή κ. Μ.
Πινδίου κ. Άγ. Νισιώτη, οι κ. κ. Νικ. Ανδριτσάνος, Α. Νικολά-
δης ιατρός, Π. Λιβαδάς έπιθεωρητής, Μ. Κάσσο πρόεδρος της
Άλβανικής βουλής, Μεσοήνης ύποστράτηγος Α. Γκίκας δικτα-
ρος, Β. Ιακωβάκης πληρεξούσιος, Γλωσιώτης Τηλέμαχος, Α. Μ.
λαθούνης, Ίωάν. Μάνος, Χ. Μπισλάνης, Άν. Χαμπούρας, Θ.
Θεοχαρίδης, Α. Όρτεζάντος, Α. Δημόπουλος, Ι. Ράπτης, Γ.
Παντελάκης Γυμνασιάρχης, Ι. Κολλόρος Διευθ. Βιβ. Έστίας, Κ.
νάν Μεζορέν, Π. Λιβαδάς, Ι. Βασιλείου Πρόεδρος Πρωτοδικών κλπ.

ΠΑΤΡΑΙ.—Κατά Τρίτην και Σάββατον μετά το φαγητό
και μέχρι τών πρωϊνών ώρών, χορός εις την πίσταν της έξέδου
όπου υπό τούς ήχους της τζάζ στεροβιλίζονται πλείστα ζευγή.

Μεταξύ τών τακτικών θαμνών διακρίνομεν τας κυρίας
δεσποινίδας Μάρκου, Φιλοπούλου, Καρρέ, Πουλοπούλου, Ρί-
τριάντη, Δόντου, την θυγατέρα του Γερμανού Προξένου Βο-
ράκη κ. ά.

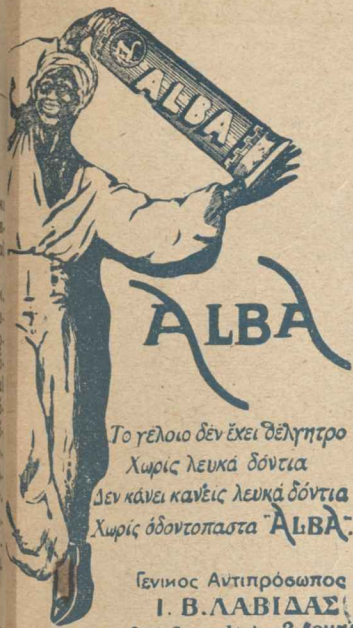
Μεταξύ τών κυρίων τούς κ. κ. Φιλippoπούλου, Συνε-
λαμπαρικήν, Σιρμακιδήν, Ποφάντην, Καρρέ, Ρίσαν, Που-
πούλου, Τριάντην, Σμαράν, Σπηλιόπουλου, Λαίτην, Δροΐμα-
κ. ά.

Παραδοξολογία χωρίς γούστο, πού δεν υποβάλλουν τόν άναγνώστη. Παν-
τοίχοι στο έθνος τα θεμάτα σας απ' την καθημερινή ζωή. Είπε το καλόν
πότε να κέρη ένας διηγηματογράφος. Ά ρ ι σ τ. Ά ν τ ω ν ο υ λ α ν, Δρα-
κόν. Ένεργαφθη, εύχαριστούμεν. Αί' δι' δημοσιεύσιν οι συνδρομη-
«Μπουκέτο» γίνεται, φυσικά, πάντοτε ή σχετική συγκατάθεσις. Το ποί-
μας όχι έπιτυχές. Υστερείτε πολύ και πρέπει να μελετήσετε και να γυμνα-
σώ ο ν, Ένταυθα. Δεν στιχογραφείτε άσχημα. Το πρώτο ποίημά σας, μάλιστα
άρχίζει καλά, όποσδήποτε, έτσι μάλιστα όπως έδιορθώθη:

Την άνοιξη μας έδρασαν τα χελιδνία,
τό λένε τ' άνθισμένα τα κλαριά,
τό λέν στις ρομμάτιες τ' άνθονα,
τό λέν της θάλασσας το κύμα τ' άπαλό, κ.τ.λ.

Υστερ' όν όμως πολύ παιδ' κάτω. Γι' αυτό προσέχετε περισσοτέρως
έξής. Σ ή κ. Τα ποιήματά σας έντελώς άνεπτυχτή δυστυχώς. Το δεύτερο
απόδοεις:

Έκει να γύρουμε στο φώς της Σελήνης έσπλη
να κουβεντιάσουμε γλυκά γλυκά σαν τα πουλιά
να θυμηθούμε τα περασμένα μεγάλα
και ύστερα να παίξουμε σαν τα μικρά παιδιά.

Το γέλιο δεν έχει δολιχτρο
Χωρίς λευκά δόντια
Δεν κάνει κανείς λευκά δόντια
Χωρίς δοντοποστα Άλβα!

Γενικός Αντιπρόσωπος
Ι. Β. ΛΑΒΙΔΑΣ
Είσα Πειραιώς 2 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ
ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΠΑΡΕΝΑΓΓΕΙΟΝ
οφ. Άλεξάνδρας 14—Τηλ. 30—82

Υπό τον μορφωτικόν ίδρυμα νεολο-
γικού τύπου, πραγματικόν φυλά-
ν της Έλληνίδος της αθρίων. Νηπι-
ογείον μέχρι Δ' Γυμνασίου. Δε-
αί μαθητρία έσωτερικά, έξωτε-
αί και ημετεροφ Αί έγγραφαί ηρ-
σαν. Κανονισμός τω αίτούντι.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ
ΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ
δός Πειραιώς 18. (Όμόνοια). Άθήναι

Κύκλοι τηματικών και διπλω-
ματικών έξετάσεων. Διδακταλία και
τασις καθημερινή και έργασία
γένει άρτιωτάτη, έγγυώμεναι εις
τακτικώς παρακολουθούσας
ετητάς έπιτυχίαν άσφαλή.

ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ
Ν. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ
δός ΕΠΙΤΑΝΗΣΟΥ 14 (ΣΤΑΣΙΣ ΛΕΒΙΔΟΥ)

έτελειον Νηπιαγωγείον, έξετάσιον
τακτικήν σχολήν Γ' Έλληνικού σχο-
λίου και γυμνασιακάς τάξεις άρρέ-
ν και θηλέων. Υποχρεωτική διδα-
καλία Γαλλικής και Άγγλικής κατά
ήματα. Διδακταλία έργοερίων και
χινών μαθημάτων. Τμήμα μουσι-
κού Μουσικού Λυκείου Άθηνών.
επινόν τμήμα Άγγλικής, Γαλλι-
ς, Γερμανικής μετά άνεγνωρισμέ-
ν έμπορικόν τμήματος. Εις το έσπε-
νον αυτό τμήμα γίνονται δεκτοί
όφοιτοι τού σχολαρχείου. Αί έγ-
φαρχίζουσιν την 24ην Αυγούστου,
α μαθήματα την 16 Σεπτεμβρίου.

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΝ

„PALACE HOTEL”

Άποπερατωθείσης τελείως της άνοικοδομήσεως, ήρξατο
λειτουργούν κανονικώς από τας 15 Ίουνίου το μέγα έν
Λουτρακίω ξενοδοχείον «PALACE», υπό την διεύθυνσιν
του κ. Ίωάννου Κριεπιτάρδη, όστις πρό ούδεμιάς δαπάνης
έδίστασεν ίνα καταστήσῃ τούτο έφάμιλλον τών ευρωπαϊ-
κόν ξενοδοχείων, άνώτερον όμως ως προς την τοποθεσίαν.

Άνεγερθέν εις μαγευτικήν τοποθεσίαν πλησίον τών
λουτρών και καθ' όλους τούς κανόνες της άρχιτεκτονι-
κής τών λουτροπόλεων με μεγάλας βεράντας εισχωρού-
σας έντός της θαλάσσης, με καινούργη επίπλωσιν, λουτρά
καθαριότητας, εύαέρους αιδούσας, με νιπτήρας άφθόνου
ψυχρού και θερμού ύδατος, μάγειρον εύρωπαϊόν, όστις
ίκανοποιεί όλα τα γούστα και με ύλικά άρίστης ποιότητος.
Θαυμασία τζάζ—μπάντ παιανίζει κατά τὰ γεύματα κα-
θημερινώς, έκάστην δε Κυριακήν ό χορός εξακολουθεί
μέχρι πρω.ας.

ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

Τό μόνον πού καθαρίζει άστραγμαίως
και εις την έντέλειαν και δίδει έξαι-
ρετικήν λαμπρότητα και τέλειον στυλ
βωμια διαρκείας εις άπαντα τα έξ
Άλουμινίου είδη εις τα χαλκώδυνα
καλλία.

Πωλούνται υπό
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΙΠΠΑ
Πανεπιστημίου 32.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συγχώνευσις :
Τραπεζής Κωστοπούλου 1879
Τραπεζής Καλαμών 1918)
Κεφάλαια δρχ. 10.000.000.—
Άποθεματικά > 5.000.000.—

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ:
ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΚΑΛΑΜΑΙΣ
ΤΡΙΠΟΛΕΙ
ΣΠΑΡΤΗ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.

Δέχεται καταθέσεις έν όμει και έπί
προθεσμίας, όραμίων και Ξένων Νο-
μισμάτων υπό τούς συμφερωτέρους
όρους.—Έκτελεί πάσης φύσεως τρα-
πεζικαίς έργασίας.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Μετοχικόν δρχ. 72.000.000
Άποθεματικόν > 23.000.000

Άγοραπωλησία Συνελλάγματος έπί τώ
Έξωτερικώ.—Πιστώσεις έναντι Φορτι-
κίων.—Προβόλησις και Εισπράξεις Γραμ-
ματίων.—Πιστωτικά Έπιστολάι και Έντο-
λάι πληρωμών.—Χρηματιστικά Έντολάι—
Χρεώγραφα προς Φυλάξιν και Εισπράξεις
τοκομηρίδιων.—Ένοκίασις Χρηματοθή-
κων.—Καταθέσεις Όψεως και έπί προθε-
σμίας.—Ταμειστήριον μέχρι δρχ. 30.000
έπί τόκω 4 ο/ο έτησίως.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ.
Ίατρος Δερματολόγος. Έπί δεκαεξα-
ετίαν Έπιμελητής της Ιδαιτέρας
κλινικής τού καθηγητού κ. Γεωργίου
Φωτεινού. Δέχεται καθ' έμιάστην δόδα
Κεφαλληνίας 15α. Ώρα 8—10 π. μ.
και 4—6 μ.μ.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ και ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
τών καλλιτέρων οικογενειών της Πό-
λεως Καλαμών προτιμούν πάντοτε
τόν οίκον «ΜΠΙΣΤΕΚΟΥ» ό όποιος
ράπτει τα πλέον σικ γυναικεία φορέ-
ματα με γούστο Παριζιάνικο και
καλλιτεχνία μοναδικήν.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν
βιβλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθή-
κας. Γράψατε στο «Μπουκέτο».

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφείον Θ. Ι.
Παπούλια. 64—Έρμού—64.

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ, Παι-
δίατρος—Παθολόγος Άχαρών 152β.

Τά περιφωλα Συρία ά λουκούμα
ΔΑΝΙΟΛΟΥ τά όποια έθαυμάσθη-
σαν εις την έκθεσιν της Βιέννης και
εις τούς διαγωνισμούς τού «Μπουκέ-
του» έγιναν άπαραίτητα για κάθε
έκλεκτή οικογένεια τών Άθηνών και
τού Πειραιώς.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
συνιστάμεν την τελειοτέραν Όφθαλ-
μολογικήν Κλινικήν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητού της Όφθαλμολογίας έν
τφ Πανεπιστημίο. Μέλους της Γαλ-
λικής Όφθαλμολογικής Έταιρείας.
Διευθυντού Όφθαλμολογικών Κλι-
νικών. Όφθαλμολόγος Σχολής Πα-
ρισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης
άμσως και άσφαλώς. Τραχώματα,
τρίχιασις, αλλοιθωρία κλπ. διά τών
άσφαλεστέρων θεραπειών και πάν-
τα τά οφθαλμικά νοσήματα.
27 Μενάνδρου 27—Άθήναι. Τηλ. 1-88

Οι έν Άμερική φι-
λοι του «Μπουκέ-
του» προκειμένου να
έγγραψουν συν-
δρομηται εις τούτο
δδον ν' άπευδύνων-
ται προς τόν Μι

JAMES STROUMPOS

140 W. 26 th. Street New
York N. U.
(Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”

Μηνιαίον καλλιτεχνικόν περιοδικόν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Γραφεία: Όδός Χαρίλ. Τρικούπη 22α
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΕΧΝΗΣ

ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΡΜΟΥ 10

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ!

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΗΤΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΗ ΤΟ ΓΑΛΑ

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΕ Η ΜΟΝΗ ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

Δίδοντες στὰ παιδιά σας γάλα „ΟΛΛΑΝΔΙΑ” τὰ ἔχετε πάντοτε εὐρωστα καὶ ὑγιᾶ. Τοὺς παρέχετε δὲ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχουν πάντοτε διάφορα παιχνίδια ΔΩΡΑ, καὶ παιγνίδια, ποὺ θὰ διανεμηθοῦν τὸν χειμῶνα εἰς ὅσους παραστήσουν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας τὰς ΕΤΙΚΕΤΑΣ τῶν κυτίων τοῦ γάλακτος.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ “ΟΛΛΑΝΔΙΑ,”

ΓΑΛΑ-ΒΟΥΤΥΡΟΝ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΠΑΞΕΡ (BARKSHIRE)
ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Ἰδρυθεῖσα ἐν Σμύρνῃ τῷ 1872 καὶ μεταφερθεῖσα ἤδη ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Παισιῶν (Μέγαρον Ἀντωνάκη). Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται τῇ 1 Σεπτεμβρίου, τὰ δὲ μαθήματα ἄρχονται κανονικῶς τῇ 16 Σεπτεμβρίου. Πλείονες πληροφορίες παρὰ τῇ Διευθύνσει τῆς Σχολῆς.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69)
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 6.000.000
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

α') Μέχρι δραχμῶν 50.000 ἐτησίως 7 ο)ο
β') Εἰς Συνάλλαγμα ἐτησίως 6 ο)ο
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΩΔΕΙΣ ΠΥΡΕΤΟΙ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΧΡΥΣΟΥΝ

Θέρμες—Σπλῆνα

Θεραπεία διὰ τῆς

ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗΣ

Σ. ΤΖΑΜΑΛΗ

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ εἶνε τὸ τελειότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον κατὰ τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν. Χιλιάδες κατ' ἔτος πασχόντων εὐρίσκουσι τὴν σωτηρίαν των διὰ τῆς Ἀντιπλάσμοδίνης. Οἱ καλλίτεροι ἰατροὶ καὶ φαρμακοποιοὶ βεβαιοῦσι τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τῆς Ἀντιπλάσμοδίνης. Θεραπεία ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀνευ νηστείας καὶ διαίτης.

Φ. Μ. Α. Πανεπιστημίου 47

ΣΤΗΝ

ΟΝΤΥΛΑΣΙΟ

ΕΙΜΕΘΑ ΠΡΩΤΟΙ

Κ. ΓΕΜΕΝΤΖΑΚΗΣ (Πολίτης).—Κ. ΧΑΜΑΡΑ

ΕΣΤΑΔΙΟΥ 45 (Ἐναντι Ἀρσαλείου)

ΚΟΚΚΥΤΗΣ

Καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ μετὰ τὴν **ΑΝΤΙΚΟΚΥΤΗ**

Βοηθεύει τὴν διάρκειαν τῶν παροξυσμῶν τοῦ κοκκύτου. Καὶ τὸ ἀραιώτερον. Καὶ τέλος αἰεὶ κατ' ἐξοχὴν αὐτοὺς θεραπεύει.

Ἡ ἀντικοκυτίνη παρὰ τὰ καταληκτικὰ αὐτῆς ἀποτελέσματα οὐτε τοξικά οὐτε νασκοτικά οὐτε ἄλλαν τινα ἐπιβλαβὴ χημικῶν ἠὲ ἀβλαβεῖα αὐτῆς εἶνε τοιαύτη ὥστε νὰ χορηγῆται καὶ εἰς βρέφη ἀκόμη ἢ διάγνωσις τοῦ κοκκύτου εἶνε ἀμφίβολος.

Ἡ ἀντικοκυτίνη θεωρεῖται ὑπὸ πάντων τῶν παιδιᾶν ὡς τὸ ἀποτελεσματικὸν φάρμακον κατὰ τοῦ Κοκκύτου. Μόνοι κατασκευαστὴρ οἱ S. GABAIL, PARIS.

Ο. Σ. ΒΑΣΙΜΕΙΑΔΗΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6. ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ Γ' 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ